

İlyas Han Şahin

- şiirler -

Yayın Tarihi:

06.10.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

İlyas Han Şahin

1979 yılında Kayseri'nin Tomarza ilçesinde doğdu. Öğrenimi Erciyes Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih bölümünde devam ettirdi. 2002 yılında Muş iline öğretmen olarak atandı. 2003 yılında Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde Tarih Anabilim dalı Orta Çağ Bilim dalında Yüksek Lisansa başladı. Bu arada çeşitli yarışmalarda şiir ve düz yazı dallarında dereceler aldı. Özellikle Kent tarihçiliğine ilgi duyması nedeniyle Kayseri tarihinde daha yapılmamış bir çalışma olan Orta Çağ zamanında "İlk Arap ve Türk Akınlarında Kayseri" isimli mastır tezi ile Yüksek Lisansı tamamladı. eseri kitap olarak Kayseri Ticaret Odası tarafından yayımlanmıştır.ulusal ve uluslar arası sempozyumlarda tebliğler yayınladı. Bazı yerel dergilerde vel televizyonlarında şiirleri yayınlandı. TÜBİTAK 2009 Proje yarışmasında 93 Muhacereti ile ilgili hazırladığı e danışmanlığını yürüttüğü proje önce bölge birinciliği ardında 2009 TÜBİTAK Türkiye birinciliği kazandı. Kendi patentini aldığı alternatif eğitim metodu ile ilgili çalışmalar yapmaktadır. Ayrıca Kayseri ilinin özellikle İslam öncesi dönemdeki yapıları ve bu yapıların dünya turizmine kazandırılması ile ilgili bazı çalışmaları var. Başlıca ilgi alanları kent tarihi ve şiirdir.Yayımlanmış iki kitabı vardır. Evli ve 3 çocuk babasıdır.

Acı

acıma bağla acını
kes al elimi ellerinden
dindir benim sancımı
sıcağında erirken ateşim
dokun ruhuma, tut kirpiklerimi
dökülsün içimden ellerim

içimde bir bıçak
lime lime duygularım
çivilenmiş gökyüzüne avuçlarım
acıma bana,
acıyı acına bağla
acıyı acıtma, açtığına sancımı

mezarımda gökyüzü, erguvan kokusu
uyuttuğunda beni ölüm uykusu
benim zerremde gezegen öyküsü
al başımı ellerine, ağla bana
güneş battığında,
güneş battığında.

İlyas Han Şahin

Açıkken Gözlerim!

dün gece yatmadan önce
düş göreyim diye dua ettim
kalktı kanatlı hayal karıncam
beni görünce
küçükken büyüdü birden

gezegenelrden rüyalar seyrettim
ses verdi ince
elimde sızı elimde leylak
ben şarkımı söyleyince
ona bakarak
kendimce
istedim onu
kanatlı karınca, mor gerdanlık
aklıma gelince
kaçıverdi tırnaklarım
dağları görünce
herşey öyle hızlı yaşandı ki
bitmeden ben uyanamadım
aklıma rüyalarım gelince
dün gece yatmadan önce
uyumamıştım hemde

sessizce
uyudum
annemsizce
kendimle avundum
Annemde öte
bulamadım
bir nefes savurdum
kaybetmişken kendimi
rüyalarımda bulundum
dua eden ellerimle hemde
Herkes bir gülücük savurdum
dün gece yatmadan önce
.....

İlyas Han Şahin

Allah, Ölsün Diye Herşeyi Yapmış

ağaçlar ağlıyormuş yaralı yüreğinin haline
kuşlar uçmaz olmuş yas tutarken
gökler güneşe inat bir çaresizlik eline
bakamaz olmuş
uzaklara,
gidenlerin gelmediği zamanın öksüzlüğüne
saplanıp kalmış bir ihanet
kanser olmuş
anneler ağıt yakamaz olsunlar diye
gitmiş
hasret çalılıyan bir elmiş kanı yudumlayan
satıp ta batsınlar diye
boğulan hayaller olmuş çaresizlikte
umutlanan kahrolan bir sessizlikte
çocuklar bile oyunu unutup ölmüşler
kimsecikler duymasın diye
ışık karanlığa küsmüş
ufuklar aydınlansın diye
aşıklar lal olmuş dillerine inat mühürlenmişler
mimlenmişler gece kuşları
bulutlar ilk kez dinlenmişler
yağmurlar dursun diye
çöller dinsin diye
toprak yarılmış
ötelere gelen bir emir ile
hayvan olmuş taşlar
ayaklarına batmasın diye
büzülmüş dikenler
güller koksun diye.
aslında zaman sızıyormuş acısından
demir deliniyormuş
örümcekler yemiyormuş kuş yumurtalarını
kuş olup uçsunlar diye
hayat utanıyormuş
zor bir engele takılmaktan korkan mermi misali
serüvenler rüyalardan kaçarken takılıp düşmesinler diye
sınıfta kalan kara gözlü tebeşir
yazmıyormuş
anlasınlar diye
Allah ölsün diye her şeyi yapmış
kalıpta acıyı solumasın diye
nefesine yumruklar hücum etmiş
kalbi ilk ve son kez teklemiş
ölüm yanında kol gezermiş
sussun da
toprağı özlesin diye
yigide ağıtlar yakılmış, çocuklarına acınmış
sanki ölüm sadece onun diye
uyku tutmaz olmuş açılan gözler
son bir kez bakmak istemiş
annesi tertemiz yüzünü gökler sevsin
toprak yutmayı unutsun diye

melekler ağlıyormuş
analar sussun diye.
Allahsızlar inanmıyormuş Allahsızlığa
Ölüm Allahın bakışıdır diye.
içlerindeki pis karanlığa
iman etmişler
Allahtır diye...!

İlyas Han şahin

Anneciğim!

anneciğim dün düşümde gördüm seni yine
ben her dünki düşümde
özlüyorum seni
deli deli atıyor kalbim
Anneciğim sahi hayat ne ilginçmiş dediğin gibi
insanlar neden yaşar, neden uçar gider bulutlar
evet, hala kulaklarımda küpedir sözlerin
iyi olunki, iyilik yeşersin etrafınızda
Anne! bana kızma ama ben kötü olmak istiyorum
ne bileyim, işte bazen kötü olmayı özlüyorum
sensizlikte
çünkü iyi de olamadım Anne!
neden cesetler sensizlik olur ki,
neden yaşamak kadar sevmek isteriz
ben büyümeyecektim hani, hani hep yaşım küçük kalacaktı
buydu istediğim çok mu?
ama Anneciğim sen var oldukça ben yıkılmam,
dualarına adımlı kattıkça
yaş aldıkça,
avucların göğe bakıyor yine
dudakların sessizlikten de öte akıyor geceye
beyaz saçların tektük dökülmüş alnına
Anneciğim,canım anneciğim
neden ağladın sahi geçen telefonda
titrekti sesin,buğulanmıştı uzaktaki nefesin
bilmiyorum Anne! hergün kıyametler kopuyor yüreğimde
kah özlediğimde, kah hüzünlerimde
gidersem unutursun diye de korkmuyorum artık
sessizliğe de adını koydum bugünlerde
dizlerine başımı koymayalı ne de uzun zaman geçti
pamuk ellerin değmesin içimdeki kıyamete
değmesin anne sözlerin özlemden öteyse
bugünlerde kırılmalığım üzerimde
tavandaki miyop lekelere ellerini benzetiyorum Anne
öyle yumuşak ve nemlilerki,tıpkı göz yaşlarının gibi
hele yağmur yağdığıında anne, şimşekler çaktığıında
içim her burkulduğunda
tavandan uzanır yanıma ellerin
uzaklardan gelebilseydi sözlerin
sarılırdın bana yalnızlığımdan da öte
kesme kalıp sözler, yaş odun parçaları sanki
ne yanıyor anne, ne işe yarıyor
tıpkı sana özlem gibi, tıpkı sende kendim gibi
ne yalan söyleleyim Anne! koca adam oldum amma
korkar oldum birgün gideceğinden,cennetteki yerini kıskanır oldum
ayaklarının altına her yer değdiğinde
titredi evrenim,
ben anne ne yana dönsem sana çarpıyorum
kendimi kaybettiğimde
sana soruyorum
akıbetim bir şairin akıbetine benzemesin diye sen gitmeden
gitmeden yazmak istiyorum

yasını tutarken değil, yaşadığını bilirken yazmak istiyorum
yeryüzünde koca kainat büyüklüğünde bir deprem yaşamadan
melekler gelmeden Anne! melekler gelmeden
ben sana doyasıya sarılmak istiyorum
kollarında şefket dilencisiyim ben
her anne bir kainattır
her annesizlik buğulu bir bahar akşamıdır diyor tavandaki leke
bende, her Anne diye seslendiğimde, sessizliğimde
çığlık çığığa kaldığım kabuslu gecelerde
düştüğümde, bazen aşağılara yükseldiğimde
özledim seni hep, çok özledim
bazen yağmurlarda bazen gücenmişliğimde
ruhum geziyor Anne kıtaları, beni sevdiğinde
avuçların her titrediğinde,
beyaz tülbentinden parlayan yüzünde
benimle yalnızlığımı paylaş Anneciğim
ne o ağlıyor musun yanına geliyorum diye
sen gitmeden dünyalar dursun
dünyalar avunsun Anne!
dönüyorum diye...!

İlyas Han Şahin

Ardımdan Gelin

karanlık odalarım benim, hüzün ve yalnızlık tadında
içimde parçalanmış tüm hüzünleri sarkıttığım bir masam var mesela
hemen yanında kırılğınlıktan titreyen her an kanserli adımlarla büyüyen
küçücük dünyama kocaman gülücükler gönderen ayna
varsam,yani yaşıyorsam ve yazmaktaysam
eski resimlerden heyecanlanmaktaysam, yuvarlanmaktaysam
erguvanların üstünde
hani şurda hemen küçük halımın eskizli rengarenkliğinde
ben kendimsizliklerden her alışverişimde
Ardımdan gelin,üstü kalsın hüzünlerimde
yaşamak ve aramak arasında gezdiğimde
gelin ardımdan,bakın hemen şurdan masamın kenarından yürüyün
ölümsü tatlarla,farklılıklarla yürüyün üstüme
aklıma gelen ilk soru sarı boyalı evde
vefalı dostlarım benim,en kuytu anımda günlük güneşlik
gecemde,yaramdan sızan kanımda,ellerimde
yaşamak bu işte, yaşamak kısa değil,
yaşamak dostça kalmaktır,hoşça kalmaktır
vefa,vefa ve yine vefa, illede vefa aydınlığı istemektir
hadi gelin ardımdan demektir en yalnız anlarım
benim kendimden sakladıklarım
cesedimden damıttıklarım,benim işte
içimde depremlerden bir gökyüzü
içimde mazlumların yumuşacık iniltileri
Allaha varana dek sürecek olan her ardımdan gelin çılgılığında
durun şimdi tam dolabımın yanında,anımlarımla
kapımın gıcirtısında,eşyamın küfünde,halımın üstünde
ardımdan gelin,beni bırakmayın

İlyas Han Şahin

Arka Bahçemde Bir Cehennem Besliyorum

Arka bahçemde bir cehennem besliyorum
alevine bağlanıyorken sessizlik
ben kalp çarpıntılarımınla beraber
ben
kendime dairim yahu
arka bahçemde tırnaklarımdan bir çığ yuvarlıyorum
ardına aşıklarımı bağlayıp, inşaatlar yıkıyorum
duvarlarının yanında ağlıyorum
Anne, neden yoksun yanımda
ben dedimya dairim ben kendime
uykumu kaçırıyor sessizlik ışıltıları
kanser kanser bakıyorum, bana acımayanlara
yıkım ve mutlu heyecanlarım benim
sakallarım uzamıyor artık biliyor musun
öfkem aldı yerini
içimde öldürdüğün, senin her eserini
siliyorum, kalem gibi
arka bahçemde
bir cehennem büyütüyorum
ben olsun diye adı, çapsızlığı,
ben kendimsizliklerdeyim

arka
bahçemde
bir cehennem ağlıyor
ardımda kırış kırış resimlerim
sesimi duyun diye
beni anlayın diye
beni bırakmayın diye
cennet herkesin olsun diye
arka bahçemde bir cehennem büyütüyorum
ben kendime dairim diye

İlyas Han Şahin

Ben İerdeydin O Vakitler

Ben ierdeydim o vakitler
Kimsesizdim,ocuktum,birazda mahzundum
Bir kapı önünde duruyordum
Soğuktu,buz gibi bir yel kesiyordu soluğumu
Üşümeýi bile unutturan bir yalnızlıktı bu
Habersizdim,sessizdim çaresizdim

Dışarıda olamayacak kadar içerilerde bulunmak
Sözleri anlatmak kelimelere sığınmadan
Adilklere isim bulmak
İerdeydim o vakitler ve dışarısını unutmuştum
Yoktu dostum arkadaşım eşim
Ne soran ne merak edenim
Histerik hezeyanlarla geçen bir ömrün
Sabahı olur mu
Ağlayışlarımın duyuşlarımın adı konur mu,
Ve
Namussuz,şerefsiz insanlardan uzaktaydım
İçimde ne öfke vardı,ne şefkat
Soğukta ve yastaydım
O vakitler
sağ yanımda sevda sol yanımda barut
içimde bir volkan patlıyordu sicim sicim
sakatça ve başarısız bir deneyim ardından
harcandım,ateşe atıldım diri diri sevdamla
barutlar patlamaktan ben sevmekten
utandım
içerde yangın,içerde feryat

suskun ve eteklerinden bağlı bir hayat
natile çabalarım
satıldım ciğeri beş para etmez adamlara
harcandım,harcandım
acımla dualara bağlandım
ümitlerim tükenmişti çünkü
içerden bir pencere açtım güneşe doğru

İlyas Han Şahin

Bir İnsan Yalnızlığı

bir insan yalnızlığı
ateşi pişirdiğinde et
hüznü titrettiğinde kalp
tutun elimden kalabalıklar
ölürken saat saat
açlıktan patlayan midelere inat
bembeyazdır karanlıklar
üstümü örtün bulutlarla
içime sinsin güneş yanıklarım
annem olsun mavi gökyüzü
dualarım gözyaşlarım
umut battıkça kirpiklerime
dağlar uçsun üzerimden
bir kabir sessizliğinde
korkularım büyüşün
bir insan yalnızlığı
pişirdiğinde kerpetenlerin arasındaki tırnakları
annesini babasının yanına gömen çocukları
alsın güneş yanına
büyüdüğünde rüyaları
yağsın bulut bulut.. sızı sızı..
yağmurlar
değiştirsin kaderimi
bir insan yalnızlığı

i.h.ş

İlyas Han Şahin

Bir Ninni Bir ığlık

bir ninni
bir çığlık
doldurursa içini
bir dolu sigara dumanı aydınlatırsa ciğerini
saf ve masum bir acı acıtırsa
kesilirse konuşurken nefesin
bodrum katlarındaki rutubete eşse hüznün
ve umut yarınlarına dönükse
dinlersen hikayesini bu büyüün
ve ellerin semaya dönükse
alnında her zamankinden farkı parlarsa ışık
kalaşnikof sesinde yağmur adları varırsa diyarına
ve hiç yaşamadığın şeyin adı ise aşk
sayfalar dolusu adreslerin varsa mezar kokulu
annen yanındaysa en yalnız anında
ve bakıyorsa sana aldatmasız, sesiyle duygulu
rüyaların ömrün, hayatın kabusun ise
gitmelisin
hemde ardına bakarak
ateşine kar yağdırarak
gitmeliyim! diye bağıarak
hiç bir yerin yerlisi olmayan bir mekana
yürü
ve ardında bıraktıklarını unutarak
büyü
kalbinin önüne atarak beynini
bir ninni
yüzyıllarca durarak bir anlık
bir ığlık...

İlyas Han Şahin

Bir Ölü İle Hasbihal

dedim nedir ölüm
dedi,hissızce uyumak
acı var mıdır dedim ölünce
acı geride kalanlardır dedi sessızce
dedim,kokusu var mıdır ölümün
dedi,toprak kokar kefenden sıyrılınca
üşürmüşün,üzülmüşün,severmişin dedim
üşüdüğümde tüm sevdiklerime üşürüm dedi
özlem dedim ya özlem
beklemektir dedi büyük hesap gününü
rahmeti çürüyen cesetlerden özlemleştirmek
dedim mgelir mı dualarımızı ağlayışlarımız
dedi,yaşarken ediyorsan dua,ağlamışsan O\'nu düşünerek
beklersin sadece kendini bilmeyerek
korkuyor musun dedim
hemde çok dedi,çürümüş gözlerinden süzülen toprakla
dünya oyun,dünya eğlence
bağlanırsan O\'nu unutup dünyaya sadece
yağmurlar yıkasa da seni
peygamberler kıldırırsada namazını
Kâbeye göselerde cesedini
acıklı bir azaba açarsın akşamını sabahını
zekan,bilgin güzelliğın paran yetmez mi
yetmez dedi gösterip sararmış kefen cebını
gıybet,kötü zan,iğrenç bakışlar hep böceklerin hediyesi
yoksa götüreceğ birkaç güzel ameliyesi
yetmez dedi hatimler,mevlitler ölüye boş gerisi
kurtarmaz dedi sadece müslüman olmak seni
dedim, karanlık mı yattığın yer
çürürken acı çeker mısın?
dedi,sen hiç ölmeyecek misin? gencim,güzelim,yakışıklıyımşa tek sermayesi
bağlıysan yürekten dünyaya,ölüm gelmiyorsa aklına
her bir acıklı saniyesi
ateş,soğuk ve görememek asla cenneti

sus dedi,ölgün sesiyle
ne olur sus
konuşma bırdaha benimle
yaşamak,musalla taşına yatmaktan beter
sevmek O\'nun için değilse
aşk namazında dua etmekten beterse
avuçlarında O\'ndan iz
gözlerinden O\'ndan korku olmadıysa eğer
sus
dilini tutan kurtuldu dedi
itaat edersen dünyada O\'na
korkma dedi kara mezarlardan,acıklı dırılışlerden
erkeksen helale uzan
kadınsan namusunu koruduysan
yaşadıysan adam gibi,müslüman gıbı
hele ağladıysan tevbe kapısı önünde
ölüm düğün bayram

varmı dedım düğün bayram eden orda
henüz gelmedi dedi çok uzun zamandır
çoğu öldüğünde anladı yitirdiği tek şey imandır

sustum
sustu mezarlıklar
içlerinden çıkan çığlıklar
acı acı hüzün doluydu yaşayanlar
kefen beyaz, ceset sarı
ne duyulur feryatları ne acıları
beklerler hesabı
sustum
sustum
ömrümü ellerime kustum
ölü umursamadı, zamanı duydum
çok geç değil çok geç değil diyordu
hıçkırıklara boğuldum
ölü kokuttu ölümü
bir cenazeydi hayat
okunmaktaydı ezan
kendimi yatağımda buldum
sustum

ölü yoktu artık, mezar uzaktı bana
hesap getirmemişti henüz yağan bulutlar
pencereme bir tıkırtı
elim kalbimden patlayacak oldu
penceremde sela kuşu
ha öttü ha ötecek
bir tabut var beni bekleyen
pek çok elle beraber beni taşıyacak
bir beyaz yeri belirsiz kefen
uryan halımı saracak
ve bir beden, hesap soracak
sustum
penceremden tıkırtı
kalbimden gürültü geldii
sela kuşu beni seyretti
musalla uzaktan, sıcak suyum yakından
dedim ölüm
dedi buyur gülüm
gel al beni
dedi ben emir kuluyum
vedalaşamadan mı dedim
ölü, pencere, kefen ve suyum
sustum....

İlyas Han Şahin

Bir Ölüm Bekleyen Adam!

öleceğini bildiğimiz bir adamı ziyaret ettik
ölümle tanışacak bir bir kanserli adam gördüm ilk kez
solgun yüzü, zayıf çehresiyle
yavaş yavaş vedaya hazırlanıyordu hayata
ve titrek sesiyle
hoş geldiniz dedi hatta
oğulları eşi yanındaydı
eriyordu günden güne belli ki son haftadaydı
sanki ölmek istemezmişcesine sarılmıştı elindeki tesbihe
yaşarıyordu gözleri
ben şimdi ölecek miyim diye sordu kaç kez bize
ve sıkılğan olmayan bir serzenişle boğuşuyorken sözleri
ne zordur dedi
gitmek, hakkınızı helal edin görüşmemekte var
o an ağlayanlar arasında olmak lazım gelirdi oysa
bir kadın sesiyle ağlamaya başladı adam
bazen uykuya dalmaya korkuyorum dedi
uyanmam diye uyumuyorum sabah, gece, akşam
uyandığında cıvıl cıvıl çocuk sesi geldiğinde
yaşıyorum diye sevincim oluyor dedi
saniyeler sonra
evet, herkes ölecek herkes
bu rahatlatıyor diye sararmış yaralarını gösterdi son bir umut ile
bakın geçiyor dedi son bir yaşam hamlesiyle
gözlerinde gözlükler kaydı kayacakken
ben onun şiirni yazarken
oğlu, kızı kara haberi karşılayacakken
o sadece Namaz kılıp dua ediyordu
keşke diyordu
daha hazırlıklı gitseydim Rabbin huzuruna
bakıyordu öylece
şiir bittiğinde
öksürdü kan çıkan mendilinden,
ürktü
iç sıkıcıydı yaşananlar
iç karartıcıydı muhakkak
adam üşümek istemiyorum dedi
nasıl dedim ağlayan gözlerimi çekerek üzerinden
mezarda üşütmeyin dedi, dua edin ve dua edin ne olur
adam bir süre hastalığını unuttu ve hafif gülümsedi
hem dedi
hem sanki kıyamet kopacak diyolar, dünyanın sonu geliyormuş
evet dedim birşey kaybetmeyecek imajı vermek için adama
öylece çaresiz ayrıldık.
herkes ölüm haberini bekliyor şimdilerde
bende
şiirni yazıp duasını vereceğim bir hayat için
birgün onunla aynı kaderi paylaşacağımız için
korku var kalbimde, birazda umut
yıllar var diye.....

İlyas Han Şahin

Bir şehri terketmek

bir şehri terk etmekle başladı her şey
yarısı alınmış bir ömrü yarısı çalınmış bir hayat karşıladi
ne güneşin ışığı, ne kuşların civıltısı
sadece havada simsiyah bir karanlık vardı
özlemiştim işte
parçalanmış bir hüzün hikayesinden geri kalan
haştalıklı bir kötümserlik olmuştu
sağa sola küfürler edip
dumanları yumruklayıp bağıryordum
üzerimden uçuyordu dağlar bulutlar arasında
hüzün melekleri özlem zebanileri ile
ellerim başımın arasında
hep beraberdik
bir çift kopmuş baş vardı çok ötelerde
vadedilmiş bir zamanı yaşayan
anlamayan, anlamayacak olan
ah ulan
yapmamalıydım bunu
vermemeliydim başımı kendim sana
alıp götürmeden mutluluğumu
önce ben yollara düşmeliydim
anlatmak için vefadan duyduğumu
yalnızlık kader, yalnızlık bir hikaye
nesnesi öznesinden azade
mutsuzluk, hüzün ve bekleşiy
ellerinle kopardığın çiçeklere ağlayış
her an pişmanlık, her an karanlık
nerdesin kalabalıklardan bağırın geceler
nerdesiniz hani kaçışlarım
kalabalık yoktur, yalnızlığı unutmak vardır
içinde özleyerek siyahlaşan yarım kalmışlıkların
satılmışlıkların, eskimişliklerin ve bahtsızların
sevilenlerin özlenenlerin ve umutların
bir şehri terk etmesiyle başladı her şey
gece öldü gündüzün ellerinde
ışık aşıkken geceye hemde
karardı şehir, ıssızdı sokaklar bende
ellerimin arasında kurumuş başım
kalabalıkta dolaşıp
yalnızlığı aramışım
ölmüşüm peyderpey
bir şehri terketmekle başladı herşey..

İ.H.Ş

İlyas Han Şahin

Biz İstemedik Büyümeyi

hiç istemedik büyümeyi
döndükçe dünya içinde varlığımız
etimiz kemiğimiz çoğaldı
birde acılarımız
yitip giden her rüzgar sesinde
çığlık çığığa uyuduk
rüyalarımıza uyanmak için
topaç çevirerek kovaladık sevdalarımızı
başlıksız masallara sevincin
ekmek arası hüzn,ekmek arası umut
birde siyah beyaz dalgalı radyoların arkası yarınları
sobada yanmış ekmek kokusu
pencereden gözlemek, babam elinde filelerle
herkes toplanacak sofrada
tek çeşit yemeğe binlerce hayal katarak yiyeyecez
ekmek daha az zehirli, soba daha sıcak
ufacık kalem isyan ederken traşlanmaya
simsiyah silgi olacak derdimiz beyaz sayfalar için
dışarda lapa lapa yağacak kar,tek kanalda seçimsiz
izlemek anadolundan görünümü, az gittik uz gittik
sahi kocaman balonsuz,binler çeşit oyuncaksız nede mutluyduk
çoraplardan top,paslı telden araba
uyandığımızda sevdiklerimiz yanibaşımızda
bakkala,deftere yazdırıp renkli bilye,missüt aşkına
kaldık, kalakaldık şimdi kalabalıklarda
her şeyi verdiler mutluluğu alıp
her tadı aldık ağız tadı karşılığında
ve birde yağmur yağdığında
ıslanmaz olduk güneş altında
hiç istemedik büyümeyi
döndükçe dünya içinde varlığımız
etimiz kemiğimiz çoğaldı
birde acılarımız
bir insan yalnızlığı dediler
bir insan özlemi..
birazda üşümek insan tadında
insan insan yaşamak ve insan ölmek
insan dediler insanca çocukça
ihtiyar insan çocuk insana sarıldı
ve öğretti ona her şeyi
ve kulağına son kez söyledi
-hiç istemedik ki büyümeyi!!

İlyas Han Şahin

Biz Mazlumken Güzeliz

iz mazlumken güzeliz...
siz birde ağlarken görün bizi
mahsun ve hüznülyken..
kim bilir belki hep böyle kalmalıyız
acılarımız çürütmeli egomuzu
yalnızlığımız beslenmeli kalabalıklardan
hep azınlığa vermeliyiz oyumuzu
gece ayrılmalı ufuklarımızdan
ağlamaklı,fakir,hüzne tebessüm etmeliyiz
biz mazlumken güzeliz...
üzerimize zalim gelmeli
ağrıtlarımızı şehadet süslemeli
az uyumalı az yemeliyiz
biz mazlumken güzeliz..
patronken,yönetirken havalarda uçarken değil
emekçiyken,nasırlıyken,direnirken biziz
ekmek,su birazda gurbet olmalı
memleketten azade garip olmalıyız
yürümeli minnetsiz,beklemeli bağırmadan
sessiz
biz mazlumken güzeliz...
hafif yanan odun ateşinde ninemizden masal dinlerken
ışıkları gök yüzünden tanırken
verirken ve sol elimiz görmezken
leylaya kavuşmak değil mecnunken
ve firaktayken
vuslatı ölüm olan bir hikayemiz
biz mazlumken güzeliz..
soğukta titrerken,mum ışığında is kokarken
acılarımızı içimize gömerken,manşetleri başkalarıyken
ivmemiz mazlumluğumuz,gücümüz mazlumluğumuzken
bir dosta galip gelirken değil
sarılırken
zalime susarak değil
haykırırken
varil bombalarındayken,Gazzeyken,Doğu Türkistanken
Mısırken ulan,darbeyken,İhvanken,Mollayken,Muhsinken
şehitlerin kanları oluk oluk akarken,adımız zaferken
akıbetimiz cennetken,
biz...
biz mazlumken güzeliz...
adımız Bedirde saklı,Çanakkalede saklıyken
Savunurken,düşerken,ağlarken,yetimken
dağ dağ servetlerin önünde sessiz mezarken
içinde hüznün gemirleri batarken biz
hepimiz,insanken,
yaşarken biz
biz mazlumken güzeliz
çok güzeliz
Emin'iz,ellerimize aşık dularımızla
bir yaralı kuşa merhametten mahkumuz
cennet tek umudumuz

çok güzeliz hemde biz
dedim ya biz mazlumken güzeliz....

İlyas Han Şahin

Canlı Bir zaman Hikayesi

bir dolu hayatın tatlı sözlerle kandırdığı bir kaçış
güvensizliğin bile kendini emin hissetmediği bir devran
kaleme dair bir çift söz
eklentili duygularımın hayatsı sırrından çıkan ağdalı selamlama
ve içimde kaybettiğim bir öz
arar mısın diye soran bir emirin cazibesi
aslında hayatın tatlı sözlerle kandırdığı biz değiliz
ve nefeslerimiz bir reyting uğruna verilen kurbanlarken
biz eşyayı hakikate saklayan ve bıkan ebeyiz
hayat oyununda.
nice leyla türkülerini dinledim de sustum
nice kerbelalara özlem dolu bir bir kahır kustum
ama sevmedi hayat beni,
bu oyunda ben
umudunu yitirenlerin ebeliğine soyundum
inanmak için sevmek diye uydurulan gerçeğin
bilgi diye koşuşturduğumuz herşeyin
bir hududu yokmuşçasına duyduğumuz sesin
ellerine aşık oldum.
hemde sevmeden
buğday bile ekmeği anlamazken ben
cennetten kovuldum.
benim yüreğim uzakları istiyor,
kimsesiz ve yalnız kalmayı özlemişken
yarım cümleler kurup duvarlara masal anlatmayı istiyorum
sorumluluğun tembelliğinden kaçıp
teneke bir oyuncağın titrek sesinden
çocukluğumun sabahlarını düşünüyorum
hani o sıcacık ve ölümden uzak sabahları
dünyanın düz olduğuna inanıpta sürekli yürümek
ve dışarılara çıkıp gökleri ellerimde hissetmek
bir ramazan topu sesine oruçmuşçasına düğümlemek
denizin altındaki çiçek bahçesine girmek
ama geç kalınmış bir sevdanın başı olmayan bir gevezeliği bu
ve geride kalan bir masal ancak
duyduğum.
bir gün büyüyeceğim ve çocuk olacağım
dişlerim dökülene dek şeker yiyeceğim
mavi sakallı yaramaz bir dede olacak
afacan ve teneke suratlı
kızdığım tüküreceğim
bir kuşa bineceğim uçutma kanatlı
yaşlılığım döneceğim
kaybettiğim misketleri alıp
kırmızı balonları seveceğim hemde ihanetsiz
sarı balonlara ulaşana dek
toprakla oynayıp üstümü kirleteceğim
hemde annemden korkusuzca.
taşlarla dolu cebimden bir karınca seçeceğim
eve ellerimi yüzümü yıkamadan geleceğim
ve
güneş batacak, uçurtma kanatlı kuş yorulunca

gökyüzüne ineceğim
yıldızlara inat.
çocukluğun en özlenesi yanı da
ümitleri yağmurlarla değiştirip etrafa cömertçe saçış
ve kapanan perdenin ardından
bir dolu hayatın tatlı sözlerle kandırdığı kaçış..!

İlyas Han Şahin

Çekiliyorum Hayattan

çekiliyorum hayattan
ipine tutduğum kirpiklerimle beraber
göğsümün sağ tarafında acı duyarak
kötümser ve merhametsiz iklimlere kin duymadan
çekilmek ve özlemekten öte bir sağırlıkla
kaçı sattınız lan sırlarımı
kaçtan alsınız döl tutmuş yalnızlığımı
söz veriyorum güneşe kadar koşacağım
ellerimde çabutlarla
çapaklanmış gözler,kanserden örülü intihar ağrılarım
köpek sesleri tüner geyece ben kaçacakken
çekilecekken tedirginlikler içinde
kıymık battı gözüme ağlamam ondandır
ondandır yedi düvele sapladığım tırnak büyüklüğünde acılarım
susmak konuşmamaktır
ölmek, uzaklardaki lekeleri özlemektir
sır düştüm geceye
nutfe mayiliğinde
katranlı sokaklar ve hüzünlü şairliğimde
şaircikliğimde
yazdım ben, çekilirken serüvenimi dinleyin diye
türkü tadında terledim
ağıtlarım ağıtlarınız
ben siz ve çokca laf
benden anlayacağınız
hayata dair bir imla, bir zekat ömrümün tazeliğinden
ölüm yeşillikler ve bahar kokusunda gelir
yaşamkal, yaşamkal diye bağırır kalan yaşam belirtilerim
hoşçakalın ben çelikiyorum
benim gemim asude bir liman ararken benim gemim
fırtına ve yağmurlar iteklerken rüzgarları essin diye
çakırkeyf sohbetlerde değil
hüzzam makamı tadında seslerimle,hıçkırıklarımle gidiyorum,
ben kendime dair toplumsallığıma,toplumsallığıma dair sessizliğimle
koruyorum naif insanları,naif canlıları
dedim ya
sağ göğsüm ağrıyor işte!
bekleyin diye yalvarıyorum,
bekleyin beni
çekiliyorum ki
geleyim,sonunu bilmiyorum lehirlerin ağır dumanlarının
gökyüzü, yaşamak, doymak
en gökyüzü halimle yaşarken doyabilmek yerine
ağrılarımle
çekiliyorum ağırlığımla

....

İlyas Han Şahin

Çığlık Enstrümanı

bir ninni
bir çığlık
doldurursa içini
bir dolu sigara dumanı aydınlatırsa ciğerini
saf ve masum bir acı acıtırsa
kesilirse konuşurken nefesin
bodrum katlarındaki rutubete eşse hüznün
ve umut yarınlarına dönükse
dinlersen hikayesini bu büyüünün
ve ellerin semaya dönükse
alnında her zamankinden farkı parlarsa ışık
kalaşnikof sesinde yağmur adları varırsa diyarına
ve hiç yaşamadığın şeyin adı ise aşk
sayfalar dolusu adreslerin varsa mezar kokulu
annen yanındaysa en yalnız anında
ve bakıyorsa sana aldatmasız, sesiyle duygulu
rüyaların ömrün, hayatın kabusun ise
gitmelisin
hemde ardına bakarak
ateşine kar yağdırarak
gitmeliyim! diye bağırarak
hiç bir yerin yerlisi olmayan bir mekana
yürü
ve ardında bıraktıklarını unutarak
büyü
kalbinin önüne atarak beynini
bir ninni
yüzyıllarca durarak bir anlık
bir çığlık...

İlyas Han Şahin

Çılgınca Sözler

karanlığa yaslanmış ağılıyordu
koyu bir toprakla örtülü gök yüzünde
üşümekten al al olmuş tırnaklarına bakıyordu
gömülü sevinçlerini ısırganlığından kaçırarak
ve gözleri duman duman alevlere yumuluyken
eğri büğrü bir demir soğukluğuna bile hasret kalmıştı
dümdüz bir tebessüm edesi geldi içinden
ezikliğini zamana sığdırıp kalmıştı
sararmış bir minnacık yaprak uçuşup kalmıştı gözler önünde
sessizce hıçkır diye telkin etti gece
sessizce intihar etki duyulmasın çığılığın
dağlara yaslanan ayaz bakışlarıyla
sevgi ve değer ara yeryüzü depremlerinde
şöyle sarsılmadan
kalem ve söze dair kaçırılan ağızdan
ölüm ve hayat arası bir şey
çatısında ot biten sevgimiz
ve küslüğe gömülü sevinçlerimiz
bizim hikayemiz
yalnızız diye ağlamaklı olan her çocuk uğultusu
söyleyin Allah aşkına
hangi yürekle katlanırım ki buna
hangi cesaret dolu elle tutarım kalemi
gezegenler sığarmı bu okyanustan tabuta
bilirim, yapayalnızım ben,
yalnızlığa dair cümleler anlar beni
sigaraların son nefesinde öksürür her şair
bomboş mideyle üşümüz ıslak bir vücudun duygusudur bu
şairlik ve kaleme dair
ben cesur değilim o kadar
analar, anadolu emzikli çocuklar doğursun
kanamalı hastalar titrerken bir sessizlikte beklesinle ölümü
açlık ve annesizlikle çıkagelen güneş
aydınlatsın benim sözümü
suskunum ve terkedilmişim
haketmemişken henüz ölümü
kapatsın Allaha varan dualarım beddualarım
ağlamaklı şiirlerle açılan gözümü
bekleyin
geliyorum...

İlyas Han Şahin

Çizili Ellerim

ellerinde çiçekler,ellerinde ızdırap
tebessüme çalan sarı bir busenin feveranı
ellerinde umut,ellerinde hüzn
alevlerin cennetle dansı
ve çözülmesi imkansız bir kör düğüm
ellerinle ısınırken sabahları
sistematiğini çözdüğüm
ellerinle yavaşlarken dünya
ve üşüyen cırcır böceğinin kanatları
bir lütufmuşçasına yaşarken
böceğin bile anlamadığı anılarımı
otlar ve çiçeklerle dolu gözlerime bağlarken
ve hesapsızca seni severken
yani her hangi birini
hani pekte özelliği olmayan seni
önemli olan benim duygusal maceram
ve her anı dolu dolu bir serencam
ellerinde ihanet,ellerinde kıvılcım
anlıyorsun değil mi?
yani bir şiir kitabı eline tutuşturduğum
mahpus bakışlı iğrenç güzellikleri
umduğum
bir serüven benimkisi
kimi sevdiğimin pek de önemi yok aslında
yani etkin bir edilginliğin hikayesi
rüzgarın estiğinde yıkılan bir sevgi
karda üşüyen yağmurda ıslanan
korunaksız yani, basit ve olağan
ve öylesine algılanan
bir deli kalbin en edna hali
anlam ve bilginin uzağında
mantık ve fizik dışı bir düzlemin
girift ve matematiksel kıvrımında
bir lakırdı işte, anlayana
aslında çok az şey umurumda
ve çok şey var önemsemediğim
aşk ve ayrılık tuzağından azade
yapayalnız bir kalabalık içinde söylediğim
kendimim
ve
hayat
korkutmuyor beni
anılarım ve istikbalim
anımın derununa şanslı bir tokat atarcasına özgürüm
ve
duygularım
umrumda değil
en ağlanacak halime güldüğüm
ellerinde umursamazlık,ellerinde tembellik
sevdiğim

İlyas Han Şahin

Çocukluğum

şimdi koca bir dolap olsa
girsem içine saklanayım diye
geçen yılların hepsi içinde
karşılasa beni güzelce
canlansa eski resimler
hep resimlerdeki gibi olsa hayat
gidenler gelsinler
büyüsün etrafta yine yazbahar çiçekleri
sevsin hep çocukları anneleri
dedeleri, babanneleri, teyzeleri
kalkıp gelse şimdi çalsa kapıyı
yıllar evvel gidip geri gelmeyenleri
tutup alsam dolabımın içinden
götürsem sarılsa özledikleri
koca bir dolabım olsa
sığsa içine tüm çocukluğum
etraf çimen, çiçek koksa
rüzgarın sesi karşılasa beni duyduğum
öpse yanaklarımdan en çocukluğum
açıldığında kapısı dolabımın
annesi gelse annenim, babası gelse babamın
atlasam kucaklarına okşasınlar diye başımı
bir tas su varse yan komşum
yesem en ücra köşede tanıklarla aşımı
nenem silse mendiliyle gözyaşımı
şimdi dolabım olsa kocaman
sevgiyi, saygıyı, neşeyi coşkuyu atsam içine
hapsetsem kardeşimin sarısaçına
yalnız kalmasam hiç gökyüzü altında
ışığı sızarken örtse üstümü güneş
aslanağzı, papatya, gelincik
ve yalnızlık adacıklarım batsa kalabalık okyanuslarda
şu koca dolabımın içinden çıkmasam
hep kalsam, içinde dursam
solgun resimler, antik eşyalarla
zaman geçmese dolabımın içinde
şimdi.. hemen.. açılınsın kapıları
alsın beni.. vermesin geleceğe.. şimdiye..
herkesin kendi içinde midir dolapları..
şimdileri.. öteleri ve sonraları...

İlyas Han Şahin

Çocukluğuma Kaçtığında Ben

bir dolu hayatın tatlı sözlerle kandırdığı bir kaçış
güvensizliğin bile kendini emin hissetmediği bir devran
kaleme dair bir çift söz
eklentili duygularımın hayatsı sırrından çıkan ağdalı selamlama
ve içimde kaybettiğim bir öz
arar mısın diye soran bir emirin cazibesi
aslında hayatın tatlı sözlerle kandırdığı biz değiliz
ve nefeslerimiz bir reyting uğruna verilen kurbanlarken
biz eşyayı hakikate saklayan ve bıkan ebeyiz
hayat oyununda.
nice leyla türkülerini dinledim de sustum
nice kerbelalara özlem dolu bir bir kahır kustum
ama sevmedi hayat beni,
bu oyunda ben
umudunu yitirenlerin ebeliğine soyundum
inanmak için sevmek diye uydurulan gerçeğin
bilgi diye koşuşturduğumuz herşeyin
bir hududu yokmuşçasına duyduğumuz sesin
ellerine aşık oldum.
hemde sevmeden
buğday bile ekmeği anlamazken ben
cennetten kovuldum.
benim yüreğim uzakları istiyor,
kimsesiz ve yalnız kalmayı özlemişken
yarım cümleler kurup duvarlara masal anlatmayı istiyorum
sorumluluğun tembelliğinden kaçıp
teneke bir oyuncağın titrek sesinden
çocukluğumun sabahlarını düşünüyorum
hani o sıcacık ve ölümden uzak sabahları
dünyanın düz olduğuna inanıpta sürekli yürümek
ve dışarılara çıkıp gökleri ellerimde hissetmek
bir ramazan topu sesine oruçmuşçasına düğümlenmek
denizin altındaki çiçek bahçesine girmek
ama geç kalınmış bir sevdanın başı olmayan bir gevezeliği bu
ve geride kalan bir masal ancak
duyduğum.
bir gün büyüyeceğim ve çocuk olacağım
dişlerim dökülene dek şeker yiyeceğim
mavi sakallı yaramaz bir dede olacak
afacan ve teneke suratlı
kızdığım tüküreceğim
bir kuşa bineceğim uçutma kanatlı
yaşlılığım döneceğim
kaybettiğim misketleri alıp
kırmızı balonları seveceğim hemde ihanetsiz
sarı balonlara ulaşana dek
toprakla oynayıp üstümü kirleteceğim
hemde annemden korkusuzca.
taşlarla dolu cebimden bir karınca seçeceğim
eve ellerimi yüzümü yıkamadan geleceğim
ve
güneş batacak, uçurtma kanatlı kuş yorulunca

gökyüzüne ineceğim
yıldızlara inat.
çocukluğun en özlenesi yanı da
ümitleri yağmurlarla değiştirip etrafa cömertçe saçış
ve kapanan perdenin ardından
bir dolu hayatın tatlı sözlerle kandırdığı kaçış..!

İlyas Han Şahin

Dinle! Heran İnemekte Bu Ney!

Asırlar öncesinden ötere bir tufan kopmuştu
Bir vaveyla dumanı içinde dünya hissizken, sensizken Efendim!
Bir manşet düştü dünya gündemine
Gel! Diyordu, kim olursan, ne olursan ol gel
İçinde kopan tufanla, gūnahtan dađ dađ olmuş yükseklikleriyle gel!
Bir yandan Yunusum sev diyordu yaratılmışlıktan ötürü
Bir yandan sen gel diyordun, pişmansan, sığınacak kapı arıyorsan
Hiç kapanmayacak bir kapının eşiginde, uzatmıştı n elini
Tutmak için koşmak değil, anlamak gerekti

Savaşın, ölümün ve kinin sürmanşetinden beslenen dünyada
Peygamberden yetim, adaletten öksüz kaldığında
Çaresizliğin içinde, düşmüşken hem de, bir el aradığında
Açtığında, tövbe diye ellerini semaya Rabbine sığındığında
Kabul eder diye bekleyen ruhların yetişti imdadına Hz.Peygamberim
Unutmuşken insanlar imdat istemeyi, hatırlattı Hz.Mevlana

Bir medeniyet yüksekliğinden yazıyorum
Adını ve tarihini her an ve her zaman koyabileceğim bir büyüklükten
İhtiyaçlarımızın, beklentilerimizin içinden seslenirken, bekliyorum
Sevgi ve hoşgörünün yamaçlarında yetişen çiçeklerin öksüzlüğünden
Aramızda bizden biri olarak gezen cümleleriyle Mevlana'ya bakıyorum
Haatırlatırken tevbe etmeyi, miras kalmışken Hz.Rasulden
Ben mirasımı istiyorum!
Eskilerden kalan değil, eskidikçe istikbale doğan insandan bahsediyorum
Ne için yaşadığını bilene öğüt tadında, beyit kıvamında, bağırıyorum
Ey insan, seni sadece sen olduğun için seviyorum!

Anadolulum! İçinde anaların vatan evlatlarının yaşadığı
Dünyaya sevmeyi ve hoş görmeyi öğretenlerin aşığı
Mevlana'dan yazıyorum, okuyup, yaşamak için sebep bulmak adına
Nüktelerin ışığı, hikayelerin naifliği dört bir yanı sardığında
Bağırıyorum, sevin birbirinizi! Sebepsiz ve yaratılmışlıktan ötürü

Kah Yunus oluyorum, köy köy dolaşıp
Kah Mevlana oluyorum, zamanları aşıp
Küçük dünyalarda koca koca adımlar atıp, bağırıyorum!
Çağırın beni ey zamansız yalvarmalar, çağırın ey çağımın hasta ruhları
Düşmanına bile mertçe bakan insanlar, tövbesini bozup pişman olanlar
Ben sizi arıyorum!

Geceler nede uzun, gündüzler nede evhamlı Rabbim!
Sevmek ne zor, hoş görmek ne de zahmetli
İçinde dünyalar dönen dervişlerim,
Bir taze ney sesinden, bir mazlumunu dinlemek
Şems ile aşkın içinden
yürümek ateşte, kor kor üşümek
ne geriye dönmek, ne zalime eğilmek

Bozguncu yüreklerin, isyankâr bilgilerin, kutsal bir beldenin içinde duruyordun
Kimden öğrenmiştin sahi! Bu denli sevmeyi, hoş görmeyi
Bir elin uzanıyordu batıya, bir diğeri doğuya uzanmışken kolun

Her dem öğretmek her dem yaşatmak hoş görmeyi, sevgiyi
Kim anlatmıştı yaşarken savaştan nefret etmeyi
Mevlana bir coşkudur, bir efsundur dolaşır durur
En merhametli olması gereken anımızda, önümüzdeki ışık odur
Her dost Şems değildir, her el onun eli değil
Allah ise yolu, Peygamberse kılavuzu Mesnevi bir od'dur
Yakar alemin merkezinde serseri dönen her gezegeni
Çırası aşk, boyası aşk, sevgisi aşktandır onun

Yandıkça var olurken, yokluğunda varlığa hacet mi kalır ki
Söyle ey gece, gündüz senden çok mu yanmış ki
Nur onun, kalem onun, vuslat onun demek ki
Şeb-i vuslatına ermek için ölmek mi gerekli!

Elimi alın, bırakmayın başımı bedenimde
Dahi dönmek denir buna kâh evrende, kah semazende
Düşlerimi süsleyen her tebessümünde
Konya'da, Kayseri'de, Mekke'de Medine'de
Bir dünya kurulur
Hocası kalkar Tirmizi Burhaneddin Kayseri'dendir
Kabe'de tavaf eden her hacı bir semazen
Mescid-i nebevi üzerinde dönen kuşlar bizdendir

Gel! diyen, bağırmadan, tebessümle
Ne olursan gel! Ne olmak istemiyorsan gel
Ne olacağını bilmiyorsan gel!
Ama gel! Yeter ki gel! Yan sende aşkına Hüdanın
Yok ol bu yolda, dost bil elini Evliyanın
Bırakma ki Allah olsun sevdalın.

İlyas Han Şahin

Döküldü Önüme Yalnızlığım

yağmur yağdı, dolu vurdu, çürüdü...
bağırışlarım bayaz küllere düştü
ekmek, su, manasızlık
ve birde derin lekeler dövdü beni
ılık ve poyraz mavisi düşeylik
neden mahfoluşlar bir anda olmaz
neden tebessümler kısa sürer
can yandı, can sevdi de kimse anlamaz
kırmızı cesetlerde mezar sessizliği
neden ölümler kalkamaz

önce yağmur yağdı
sonra dolu vurdu, çürüdü...
yeter miydi acep bağırtılarım?
bugün acılarım
önüme döküldü...
(yalnız anlarımın mezarında yazdıklarım)

İlyas Han Şahin

Dört Günah Bir Sevabı Götürsün

hadi yaşayalım.
ölüm gelene dek yaşayalım hemde
İyilik etmeden,kötülük bulmadan, sıkışıp kalan duygularla
dört sevap bir günahı götürsün
yada dört günah bir sevabı götürsün
yada neyse işte
sahi ne acıdır kim bilir
hayattayken hayatı seyretmek
dışında, sessizce ve yanibaşında ölümlerle
hangi matematiksel deprem alır ki bu vebali
kim anlar halimizden Rabbimden gayrı
Allahım, beni duyuyorsun biliyorum
seni çok ama çok seviyorum
Yunus Gibi, Ebu Zer gibi
kaç sevabım kaçbin günahım var bilmiyorum
senin istediğin gibi bir kul olmak istiyorum
sade, sevecen, duygusal, iyiliği emreden
kötülükle savaşan
şeytanı kendi içinde arayan
rakkamlarla değil, ummanlarla düşünen
sahi, dört sevabım olsa, bir günaha bedel
yada bir günahımı alsa dört sevabım
bilmiyorum
birgün mezarımda tek başıma, üşür vaziyette olacağım
kimse olmayacak biliyorum
hayat bir uzun uyku
ölünce uyanacağım diyorum
ölüm yokluk değil biliyorum
ben Seviyorum Rabbim
üzerimden dağ dağ uçarken yapamadıklarım
tırnaklarımın arasında ettiklerim
kendimi soluyorum
ve soruyorum hep
dört günah bir sevabı mı götürsün
yoksa bir sevabım dört günahıma gömülsün
bilmiyorum
gidiyorum....

İlyas Han Şahin

Düşlerimde İstanbul Vardı

Şehirlere sığmazken hayallerim, bir şiirsel düşün gördüm
Zamana ve hayata meydan okuyan diri bir çağrı, tarih kokan bir ses
İstanbul sesi gördüm ben rüyalarım da.
Türkiye şiirinin başlığıydı İstanbul
Sokaklarında yaşayanların ve yaşanmışların kokusu vardı
Göreni heybetine saygıya çağırın bir duruşu vardı
Kendimden her kaçtığımda, kendime her çentik attığımda bir his
ziyafetti onun varlığı
İstanbul vardı rüyalarım da.
Gezemediğim her sokağının çağrısında
dokunamadığım her hissiyatın sıcaklığı vardı

Lekesiz bir beyazlığın içinde duruyordu
Olanca heybetiyle tehditler savuruyordu aşınan değer mezarlıklarına
Suskunluğundan sıyrılacak kadar cesur değildi,
sessizliğinden kaçacak kadar ürkmüştü kendinden çalınanlara sözleri
Magazinel, tükenmiş ve sarhoş ellerin içinde kirlenmiş bir rüyası vardı
Rüzgârlar bekler gibiydi temizlenmek için
İnsan bu şehrin yerinde olsaydı
Ayağa kalkardı
Olsaydı bu şehir insan yerinde
İçinde kim bilir neleri beslerdi konuşsaydı, neler söylerdi ağzını açsaydı

Hayallerim vardı, çok küçük şeyler yapacaktım büyük olan bu şehirde
İnsanlara ağlayacak, ölmüşlerine suçacaktım
İstanbul, her şairin diline pelesenk, İstanbul her aşığın kalbine mih gibi saplanacaktı
Dudakları olsaydı eğer suçsuzluk duygusuyla büzecekti belki
Adının karıştığı şehirli skandallardan
Âlimlerin ve fahişelerin koynunda uyuduğu
Ekmeğini kazananların isminde avunduğu bir şehir olacaktı
Bir yuva olsaydı eğer

Amansız acılarla, işgallerle, toz duman kirlenmişliklerle bana bakacaktı
Gözleri olsaydı eğer;
Gösterecekti buğulanmış serüvenlerin, mutlu sonsuz biten üç elmalarını
Ecnebi ellerinden kurtuluşunu anlatsaydı eğer
Gemilerin karada fink attığını
Çağ açıp çağ kapadığını,
Buğulanan gözlerinden yaşlar akacaktı, bulutsuz bir Mayıs gününde
Zaferin kendine, Ulubatlı'nın göğsüne saplanacaktı
Boğazında düğüm olacaktı hıçkırıkları
Gözleri olsaydı eğer
Görseydi eğer İstanbul, tıpkı benim gibi, yaşayan gibi
Anlayacaktı sessizliğin bir şehrin özlemi olduğunu
Kalabalıkların uğultusundan sıyrılırdı eğer, sessizliğe kalksaydı
Acıyan yarasından kan damlatacaktı, körlerin ışıklı dünyalarına
Boğazını her düğümleyen yabancı bandıralı hayaller kurmayacaktı, görmeyecekti
duydıklarını

Sürmeli gözleriyle ufukları izleyecekti, bir haber çıkar mı diye cennetten
Kabul kağıdı gelir mi diye yollarda kalmayacaktı gözleri hasretinde cennetin
Dili olsaydı eğer anlatacaktı bağrında tanıklık ettiği kahramanlıkları

Kendi şarkısını söyleyecekti belki, fırtına sesindeki yağmur büyüyle
Bir maestro çılgınlığında yönetecekti dünya şehirlerini
İnsanlar duysun diye, gezegenler kışkansın diye bağıracaktı
Ritim ve biçim kalıplarına kendi notasını ekleyecekti
Elleri olsaydı eğer, birleştirecekti iki yabancı kıtayı
Hattatları kışkandıracak bir naiflikle yazacaktı alın yazgısını
Denizinden mürekkep, minarelerinden divitler olacaktı.
Sultanahmet olacaktı, Üsküdar olacaktı sayfalarının altın yıldızları
Bir sokağı bile bin ömre bedel duracaktı ömür yazıcılarına

Kendini anlattığında dünya ayağa kalkacaktı, boğulacaktı nazar degen bakışları
Bir şehir destanı bir kahramanlık destanına denk olacaktı
Eğer elleri olsaydı
Resimlerini çizecekti, açların, doymuşların, doymamışların, aşıkların
Hangi şehir esenlik içinde bir duygu akla getirir ki?
Resim de ressam da İstanbul olacaktı!
Bir şair ve bir şehir isimli bir tablonun her rengin özgürlüğünde olduğu
Şairin şiiri, resimlerinde bulduğu tuvâl olacaktı
Her harfine bir renk, her çizgisine bir kafiye dizecekti elleri olsaydı eğer

Sahi birde kalbi olmalıydı değil mi?
Donuk ve şekilsiz memleketlerin yamaçlarında anlatılan soylu masalları
Her attığında yeryüzünü titreten
Hüznünde bulutları ağlatan bir kalp olmalıydı bu
İstanbul, İstanbul
Kalabalıkların yalnızlaştığı koca şehir
İçinde tüketmedik hayal, üretmedik hayal bırakmayan
Kalbi kıtalarla atan şehir
Bahar kokulu şehir, uzaklarda bile adı söylenen hayal şehri
Sıgmadı şehirlere hayallerim
Bende hayalden öte
Bir düşün görünüm
İstanbul gördüm rüyamda, sıgmazken şehirlere hayallerim

İlyas Han Şahin

Edep Ya Hu!

eskiler oturup,diz kırdıklarında
öğrenmek için
yaşamak için
derlermiş.
Edep Ya HU!
ilk edeple başlarmış bu işler
ilmin kapısından edeple eğmek gerekmiş başı
ki
gökler eğilsin karşında,dağlar erisin diye
uzaklar yakın, bilinmeyenler bilinsin diye
avuçlarda dua izleri,alınlarında secde çizgileri
ille edep,ille edep derlermiş Pirleri
küçülmeden büyünmezmiş, alçalmadan yükselmek olmazmış
herşeyi bilmek değilde
herşeyi okumak varmış
eşyayı,hayatı,dünyayı
ilk utanmak varmış,ilk o yaratılmış rüzgardan
sonra ateş olmuş,edepsizlik
her rüzgar estiğinde söndürsün diye
edeple bekler olmuş gerçekler,doğrular
ötelerden gelen bir emir ile
önbce ezilmek varmış,önce başını eğmek
sonra gelirmiş öğrenilmiş çaresizlikler
önce edep varmış
ilk önce,herşeyden evvel
edepsizler tüneyene dek
gece suratlarıyla örtünedek yaşamış koyu karanlıklar ötelerde
edep her başını eğdiğinde
sebepler kendinden sonra geldiğinde
ille edep demişler
ilim meclisinde

İlyas Han Şahin

Ellerimde ığlık

ellerinde çiçekler,ellerinde ızdırap
tebessüme çalan sarı bir busenin feveranı
ellerinde umut,ellerinde hüün
alevlerin cennetle dansı
ve özölmesi imkansız bir kör düğüm
ellerinle ısınırken sabahları
sistematiğini özdüğüm
ellerinle yavaşlarken dünya
ve üşüyen cırcır böceğinin kanatları
bir lütufmuşçasına yaşarken
böceğin bile anlamadığı anılarımı
otlar ve çiçeklerle dolu gözlerime bağlarken
ve hesapsızca seni severken
yani her hangi birini
hani pekte özelliği olmayan seni
önemli olan benim duygusal maceram
ve her anı dolu dolu bir serencam
ellerinde ihanet,ellerinde kıvılcım
anlıyorsun değil mi?
yani bir şiir kitabı eline tutuşturduğum
mahpus bakışlı iğrenç güzelliikleri
umduğum
bir serüven benimkisi
kimi sevdiğimin pek de önemi yok aslında
yani etkin bir edilginliğin hikayesi
rüzgarın estiğinde yıkılan bir sevgi
karda üşüyen yağmurda ıslanan
korunaksız yani, basit ve olağan
ve öylesine algılanan
bir deli kalbin en edna hali
anlam ve bilginin uzağında
mantık ve fizik dışı bir düzlemin
girift ve matematiksel kıvrımında
bir lakırdı işte, anlayana
aslında çok az şey umurumda
ve çok şey var önemsemediğim
aşk ve ayrılık tuzağından azade
yapayalnız bir kalabalık içinde söylediğim
kendimim
ve
hayat
korkutmuyor beni
anılarım ve istikbalim
anımın derununa şanslı bir tokat atarcasına özgürüm
ve
duygularım
umrumda değil
en ağlanacak halime güldüğüm
ellerinde umursamazlık,ellerinde tembellik
sevdiğim

İlyas Han Şahin

Eylül

eylül
adını ve cismini bilmediğim duygum
ne sevgi ne çaresizliktir.
nede klasik müzik çığırkanlığı
eylül bir ay adıdır
eylül bir ayırık addır
eylül bir ayrılık adıdır
zamana ben damga vurdum vuralı
Anneler eylüldür!
ve çocuklar sonbaharlarda öksüzdür
elveda demek kadar ölümcüldür
Eylül!
kısacık hayatımız
kısacık saçlarla örülüdür
ve düğümün adı eylüldür
ben çaresizce bağıyorum şimdilerde
sesim karla karışık yağmurdur!
insanı olmayan bu şehirlerde
ruhlar yapraklarla savrulur
gayya kuyularında bir tek ses
bağırır sıcak olmayan bir ses tonuyla
hatıralar, hatıralar
biriyle beşiyle onuyla
şehirle, insanla, ve eylülle
gelir soğuk, ıssızlık
kirpiklerime dağlar boyandı
kişiliksiz zamirlerle koşarken hayatım
bahardı, oda keşki gökyüzü kadar olaydı
gel! n eolur gel sende serserice görüş
gel hadi, bahara taşıyamadığım eylül
yarısı mavide, yarısı cehennemini diye bölüş
birazda geceye, ama çoğu hüzne
verilsin
adım eylüle serilsin
sırt çevirenler ardımdan gelsin
Eylül! Eylül!
tırnaklarıma kadar eylül
sakallarıma kadar eylül
kar, beyaz, ışık
ama ille de eylül

İlyas Han Şahin

Filistin'e

Ufkumda kızılca kıyametler kopuyor
bir küçücük çocuk, babasının omuzlarında,
Annesinin gömülüşünü izliyor
bilmiyorki az sonra bir misket bombası kadar sürecektir acısı
lanetli kafaların kırılması elleri tetiği çekene dek babalı olacak
sonra, babasını gömecekler diğer mazlum yüzlü, çaresiz insanlar
kahrolası lanetliler, kahırdan doğası nefretleriyle çıkagelecekler
sıra çocuğun ellerini koparmaya gelecek.
ne dünyası ulan! dünya neden duyacak ki sesimizi,
işte doğu türkistan işte turan
işte mazlumların ağıtları
Şeyh Şamil, Ömer Muhtar, Nasrullah
benim vatanım çok gördü kanı, gözyaşını firakı
Çanakkalede, İntifada, Gazzede, Türkistanda
ben Filistinim, Ben Türkistanım, ben Keşmirim
bir ölürüm, bin dirilirim
Kahhar olan benim Rabbim, Zulum benim hasmım
filistine bakarken zulmü gördüm
anaların gözlerinde, yaşamanın eşiğinde
dehşetli anların kronikliğinde, acının kronolojisinde
küfre artan nefret kadar, mazluma duyulan sevdâ şiirleri
susun ne olur, susun
kaçışın ey çocuklar, üzerinize Paygamber güller atıyor
İbrahim bıçağı kesmiyor İsmail olanı
Nuhun tufanı kopmuyor Rabbim
neden Yağmıyor yağmur, ıslatmıyor işgal edilmiş topraklarımın üstüne
avuçlarında taşlar, dua dua olup küfrün suratına çarparken
vatan tadında bir destanın direnişi işlerken analar kaviçe niyetine
baksın işte, tüm dünya, sevende sevmeyende
görsünki, zalim hep kazanır görünür dünyada, güçlü görünür hep
anılardan taşlar fırladıkça şerha şerha
kan kan ağladıkça gözlerden akan feryat
boğacaktır zulmün zalimin nefesini
hepsinden de imrenilesini
yaşar hep Şehadetleriyle
Allahım şahid olsun, varlıklar direnişiyle
Allaha kadar varacak bu dava
Filistinde, Türkistanda, işgal edilmiş mazlum topraklarında

İlyas Han Şahin

Gece Vardı Önce!

önce geceler gelirdi
ay ışığı mayisinde siyah geceler
kelimeler dizilmeden namlumun ucuna
kıvrak bir el darbesiyle vurulurlardı ecel gibi
sönmemiş sabah ışıkları
önce geceler vardı dostlarım
ins ve cinnin öncesinde
kapkaranlıklar sevilirdi o zamanlarda
derdest olmuş derinliğinde mavi siyah yokuşlardan
geceler yuvarlandı ilk
aydınlıklar görmeden
oyunbozan olmadan sevdalanmıştı kelimeler
yuvarlanırken geceler
issız da değil di gece sessiz de değil di
oyun bozan kelimeler yaşama dairdi çünkü
yaşamak var olmaya dairdi
gece kimseler görmezdi kimseyi.
yasaklılar da, sevdalılarda severdi geceyi gün gelip doğmak için
zaman yokken bile gece vardı
karanlıklar yapaylıklardan sıyrılmışken bile
ölmek için hâlâ vakit vardı
güneşe doğmak için
hayata ölüm için

bir sebep lazımdı
gece için
sadece bir sebep

önce gece vardı
ardından hayat,ölüm,aydınlık geldi sırayla
aydınlık ölümü hayata bağladı

geceye inat saklandı sırlar,düşler
aydınlanan hayatta ölüm vardı
oysa hiç doğmamak var ya!
en güzeli hiç olmamaktı

önce gece varken,en son
herşey ayyuka çıktı
zamandan saklanan
ölümden beri olan

gece bir sebepti yaşamak ve yaşatmak için
ne soğuk vardı ne sıcak
ne aş vardı ne iş
içini dolduracak koca boşluklarda
önce gece vardı
yuvarlanırken aydınlıklarda
eli yokluğa değince
karardı.....

İlyas Han Şahin

Geçerken Kendimi Gördüm

pırıl pırıl parıldayan bir cıvıltı içinde yaşadım ben
çocukluğuma ait duygularımı yakalardım bazen
bazen sisli bir sabah güneşinde nemli ve bulutsu yeşillikler olurdu
ne bileyim işte! özlem ve bir daha yaşayamama korkusu
hüzün kaplamıştı etrafsızlığımı
deniz kokulu yele vermişken boynumu
celadıma ait avuç içiyle tünedim geceye
sahipsiz sandım kendimden çalınanları
kendimin sanmışken oysa
inanmıştım, adanmıştım
sadece geçiyorum sanmıştım
kendimden habersiz, kendimden azade
sadece insanlığa ait duygularla süsledim cellatsı avuçlarımı
birazda serbestçe
ama korkmadan,
ölmem diye susamadan içmiştim suyumu
çamur, gökyüzü,gezegen ısırığı
ben geçiyordum hayatın kıyısından
oysa bir de etraf olmalıydı, birde ben
keskin bir ilaç kokusu kadar yoğun ısılığı
geçiyordum, yapayalnız santim santim uzayan gecede
kah gabe kalıyordum kuytu kırılğanlığımdan
kah kılıç sallıyordum gölgeme
üzülmüş ve birazda sabırsızca adımlar attım
sakın Dostum! sakın,kendime söyleme
diye diye
kendime zulmetmiş, kendimde boğulmuş
bencillikle sarılmışım sesime
dedim ya özlem ve birdaha yaşayamama korkusu
andolsun ki ruhuma Üfleyene
bulursam kendimi geçerken etrafsızların miskin sokağından
aşk ile, heyecan ile, hüzün ile
Şükür Rabbe, teşekkürler herşey için
göçerken adını anmak, adına dilimle nefesimle ses vermek
güzel bir şey yapmak için
geçerken kendimi görmek dileğim
ya ötede ya beride sessiz ama çığlıkla, sessiz ama nazenin
ben kendime dairim
yaşamım,hayatım, ölümüm
kanserli zamanın celladı avcumda davul
çaldıkça inlemektedirim
geçerken kendimi görürüm diye
aynalardan,etraftan ve mekandan ayrı olmadan
benliğime zaman ekmekeyetim
kuşlar uçarken kanatlarında beni de tartınsınlar diye...
kendimi seyretmekteyim
avuç dolusu yalnızlığımla beraber..

İlyas Han Şahin

Geçerken Uğranmış Şiirler

geçerken uğranmış şiirlerim benim
dokunduğumda yalnızlığımı eş sancularıyla beraber
sanki borcumu ödemem gibi
sanki dişimi tırnağımı bilemem gibi
kaybettik vakitsiz
her ölüm zamansızdır, her ölüm şiirseldir
toprak kokusu ve aynasında yansıyan eskimiş yorgunkuk
şiirlerim karşımda ben karşısızlıklarda kaybetmeyi bekliyoruz
bekliyoruz zamanın geçmesini, birdaha asla
sebeplere sığınmadan yazmayı, ellerimde kalem izleri
silemiyorum da kendimi, şiirlerimi
kaybettim ben!
usulsüz acılarla beraber yaşadım hep
kurallara uymak uymamaktan daha zor değildi ki
yazarken şiirlerimi kusarken kendime dökülen şairlerden
ben bir şair görsem utanırım hep
bilgiyi sevmiyorum hem sonra
ben, olmak peşindeyim şairliğe giyinmişken
ne isem o olmak bilmekten öte, şiir gibi
olmak kehkeşanlarına fil dişi kuleler ekleyerek yollara düşmektir
sevmek, yanında olmayı istemektir
yanında olarak sevebilsem yollara düşerken ardından
saatler, ah saatler
hiç yorulmaz mısınız siz, sahi dinlenmezmi yelkovan, akrep?
ben hareketten, ben süreklilikten kaçarken yazarım şiirlerimi
durmak ve olmak artık
ey bilgili insanlar toplumhanesi
olmanın keşfi haberi manşetten düştü artık
koyulun peşime, bilinmezliklere harf harf dokunun
ben yazayım, siz yazın, herkes Olsun!
olmak şiirlersellikten öteye redif kokusunda yazılmaktır
kaçışın ve bekleyin, geçerken uğrar yorgun saatler!
ellerimde kalem izleriyle beklerken, üşengeç heyulalar güldürür beni
olmak, ölmekten öte olmaktır
ölmek şiir yazamamaktır artık bilgisinde ömrün
can sevsin, Allah tutsun ellerimizden ki
siz birde ölürken görün beni,
yapayalnız gömülmüş anneler ve evlatlarını bilin ki
siz birde yazarken görün hele
nasılda acındırılmış meyyit kendini
olmak bilmekten gayri soyunsun diye
geçerken uğrayın diye şiirlerime
olmak giyinsin diye çıplaklığı
şiirler okunsun diye
aşıklar sevsin diye sevsin diye yaşamaklıyken
şiirlerimde, ben, ölüm demektir benim
tarlamda sonsuz hayallerimi suluyorum hiç üşenmeden
tohumlarını yakmasın diye hayat dikiyorum
şiir çıksın diye, şair olsun diye
yazmak istemiyorum, yaşamak istiyorum
siz birde yaşarken görün beni
nefesimdeki şiirselliği

şair bozuntusuyum ben, yalan yok! Olmak değil bu
durun ve geçmeyin artık
benim merdivenlerim göklere doğru,başım tutulu semaya
kalem, ölüm, olmak,şiir
dizilseydi hep bir hizaya
en uzun ölüm, en kısası ölüm
gerisi masal, gerisi angarya
önünüze utandan yazıp geldiğim
sebebini bilmeden çılgınca sevdiğim
görün diye hayattan çalıp, ölümden derdiğim
geçerken uğranmış şiirlerim benim
şiirlerim!
benim

İlyas Han Şahin

Geri Gelen Mektuplarım

geri gelen mektuplarım!
saçlarımdan örgüleyip,
içinde ağladıklarım
yavaş yavaş sönen, aidiyetimden uzakta
kıvranan, kafa sancılarım
beynimin sahipsiz coğrafyasında asılı hafakanlarım
hani gördüğümde içini huzurla dolduracak olan kaderim
güneş, rüzgar, yağmur, okyanus
her yazdığım satırda uzayan saçlarım
her uzadığında kestiğim mutluluklarım
olmamalıydı
karanlık mağaralarda konuşurken ben
katran katran uçuşan kelimelerim yapışmalıydı duvarlarıma
adressiz acılarımın varoluşunda kaybolan hüznü ışıklarım
önümden siz, ardımda siz, üstümden siz
bıraksanız beni
ellerimi kendine bağlasa ümitlerim
açılsa zarfın panjuru mavi pencereleri
çıkarsa içinden geçmişin gülücükleri, siyah laleleri
her yıldız kaydığında gökyüzü haber etse bana
tutsam ucundan örgülü saçlarımla
bağırsam yukarıdan ölmüş çocuk sahillerine
geri gelse mektuplarım uzaklardan
okunmadan
açılmadan
geri göndersem okumadan
açmadan
kaderim bir şairin kaderine benzese
kesmesem mutlulukları uzadığında
çıkmasam mağaramdan güneşi görmek için
her kararmış kelimeyi arkadaş eklesem duvarına
simsiyah, karanlık, hüznü, girdap
takılın ağlarıma
takılın ağıtlarıma
uçuşurken çocuk hayalleri
koca koca adanmış balonlara
sarıp sarmalayın beni saçlarımla
umudum, sevgim, aidiyetim ve kaygılarım
kendimden bile sakladıklarım
benim geri gelen mektuplarım!

İlyas Han Şahin

Gölgeler

önüme sıralanmış keskin çizgiler
ardıma dönsem önüme düşecekler
kafam ellerimin arasında şimdi
her düğüm bile bilmece
her anlamsızlıkla birde ben anlamsızlaşırken
beni çözecek olan gölgeler
ışığında umut, ışığında sessizlik
simsiyah kalelerden örülü güneş ısırıkları
batarken güneş
en çok sevinenlerdir cüceler
gölgeler
gölgeler
ne yana dönsem hep gerideler

ellerim kafamdan sıyrılrsa
anlamsızlık son bulsa
bilirim ki en derinden nefesler
bitseler
zaman geçer,yol biter, ışık bile söner
öne geçemez asla gölgeler..

İlyas Han Şahin

Her Katil Birazda Maktuldür

Eline kalem almış endamıyla
Enteresan resimler yazmaya başladı adam,
Önce gözlerini yazdı maktulün
Sonra, nefessiz kaldığı ana kadar çizdi her şeyi
Sıradan bir günlük yazmış gibi çiziyordu
Karşılığı olmayan bir çaba harcamıştı akşam üzerleri
Sabaha kadar süren fırça darbeleriyle makaslamıştı maktulü
Saatler güneşe muhtaç olmayana dek sürecektir olan
Bir hikayenin ana karakterleri oluşmuştu daha şimdilerde
Sahi birde konusu olmalıydı
Şöyle hayattan
Ve şehirlere sığmayacak kadar büyük olmalıydı resim
Bir kendini bilmez kuş bağırınca
Başlamalıydı her şey
Ve kuş susunca karınca başlamalıydı bittiği yerden
Kalem, boya, nefes darlığı ve zincirlenmiş iki ceset
Diyalogları süresiz, anlamlı olmalı bakışları
Öksüz ve cimri bir kalem, sadece bembeyaz bir boya
Yağmurlu bir sabahın ilk ışıklarının ona anlattıkları
Sevecen ve değer veren bir anlatı olmalıydı
Eşref saatine denk gelmeliydi uyuyan devlerin, ejderhaların
Bir de iyi adam olmalıydı
Sesten ve mekandan öte
Bir ağır bakış fırlatmalıydı
Ceset taklidi yapan üç yaşayan olmalı değil miydi
Hani iyiler kazanacaktı, hani mutlu son olacaktı
Hiçlikler ve piçlikler sahipleneceklerdi hayatın anlamsızlığını
Enteresan olan iyinin varlığına inanmaktı
Zor olan ise iyiye kalem vermektir resimlerde
Maktul katiliyle konuşarak yok olacaktı,
Azalmış boyalar ve solungaçları terlemiş deniz anaları
Merhametli, adil ve resim çizen yazılarla
Işığını kaybetmeyecek olan güneş taklitleriyle
Çıkagelecekti, uğursuz bir mermi kovanı
Kimlik ve sosyal uyumsuzluk davaları konu edinilecek
Statüsel sapkınlık ve birde öylesine kurtarmak dünyayı
Duvara çamur atmak yerine boyamak çamurları bez rengine
Sarmak yetim kalan yaralarımızı derinden
Sahi aptalca değil mi beklemek ve olmasını istemek
Ama her aptallığın bir de bedeli var
Bununkisi bomboş hayallerle içmek derinliği ve boyutsuzluğu
Resim çıkmadı ortaya ama yazılar mükemmel harf taklidi yaptılar
Anlamlı bütünler oluşturduklar çiçeklerle beraber durunca

İlyas Han Şahin

Herkes Yalnızken Yaşandı Herşey

bekçiler geceleri ağlar çileli sokaklarda
çalan düdük seslerini duydun mu?
bak derinlerin göğşe aşkı satılır buralarda arsızca
aldıklarını hak etmeyen bir yosmanın peşine mi düştüler yine
yoksa gecenin alnından sızan alevleri tutuklamaya mı gidiyorlar
yani düşmüşler birinin, belki bir şeyin peşine
şimdide hayatlarını almışlar karşlarına, ağlaşıyorlar
bir köpek uluması ile irkilen bedenleri
daracık bir yavaşlığın ellerine sinen ter kokusu
hepsinin anlayışları bir nizamnameye mahkumken
hiç bir zaman akıllarına gelmeyen hayat sorgusunu
soruyorlar kendileriyle başbaşa kaldıklarında
çocuklarını okutmaktan vazgeçmiş biri saatine bakıyor
ve soruyor herkes geleceğin anılarına daldıklarında
hayat bizi sevmiyor diyor
hafiften kesilen düdük sesleri bombok bir ana denk sanki
her kuşkuya çaldıklarında.
köpekler sesleriyle bastırırken türkü seslerini
yemekleri ellerinde tiksinti duymadan bakıyorlar leşlere
sevmek
zor ve acımasızlığın yaşanmamış halidir
titreyen bedenlerini ısıtan karakol sobası
onların inançsızlığının tek şahididir
kahrolası..!
hayat neden gülmedi geçim derdi aldı gitti mutluluklarını
içlerinde en saralısı
birden titremeye,
ağzından köpükler çıkarmaya başladı
ve içlerinde en yürekten yaralısı
baktı ve acıyabildi karşısındakine
en inançlısı
şükretti haline
bir utanç tablosunun en iğrenciydi yaşananlar
gece insanı böyle yutmamalıydı
böyle ahmaklaşmamalıydı yaşayan
o gün olanlar
durdular
yarın olacakların hesabını yaparken
sadece durdular, sadece durdular
kötülüğe bulaşmadan
bir yosmayı yataklarından kovdular
ihanet ettiler diye
bir de uzun bir küfür savurdular
sesleri düdüklerini bastırırsın diye
durdular evet durdular
inançlarını amirlerine sordular
saralı olan tükürmüyordu çünkü yere
yüreği yaralı isyanını bitirmişti bir kere
inançlı ağlamıyordu artık olur olamaz herşeye
bir gecenin namlusunda bir sürü serüven yakalamak için
şair bile yazmayı unutmuşken
sadece olanları yaşamak için

kendisi çocukları ve idealleri uçmuştu ya bir kere
kim bilirdi belki geç değildi yeniden doğmak için...!

İlyas Han Şahin

İhtimalsizliği Seviyorum

-ben
kimsesizmişim meğer
herkesin beklentisi kadarmış insanlığım
kendi gözümde saygıdeğer
kendi dünyamda onurluymuşum
çöktüm ben bunu öğrenince
yalnızım diye bağırıyorum
sesimi duyun diye
bir yalnızlık çıkagelse
beni hesapsızca, ihtimalsizce sevse
haketmişimcesine hemde
sırtımı dayasam bari kendime
korkmadan! kaybederim diye
seni seviyorum
seni seviyorum
kendimden çok, ihtimallerden az
seni seviyorum
yapayalnız seviyorum seni
sadece kendim
eğer birgün anlayacaksan beni
yanımda olacaksan ihtimalsiz
-bilmiyorum!

İlyas Han şahin

İkliminde Başladı Her Şey İstanbul'un

Bir şehrin ikliminde başladı her şey
içimde depremde gökyüzü
beynimde bir uzay ısırtığı ile
Bir kent, bir şehir bir serüvenle başladı her şey
Uzay küçüklüğündeydi şehrim, deprem hıçkırıklarım
Ben korktum hep, yalan yok! çok korktum
Yaşayanlar ve ölümler, gezginleri kıskandıran kardeşlikle ola geldiler
Kırmızı bir kavuşma hayalinde, bir düşün vardı o gün
Fethedilen şehirler durdular hep bir arada
Beklediler şehirlerin sultanını, özlediler
Yılların içinden çıkıp gelen her adı sanı kaybolmuş tahta yüzlü bilekler
Gizliden bir uğultu başlamıştı kıskanç ecnebiliklerin solgun suratlarında
Zamana yenik düşen hayalleri ve kendileri olamayacak kadar
Kendilerinden olamayacak kadar zamansızdı boylarını aşan emelleri
Dünya kuruldu kurulalı beri söylenecek bir menkıbe bu
Efsunlu duruşunda asalet, bağrında binlerce zaman hikayeleri
Çıkageldi özlenilen, beklenen şehir, tüm muhteşem endamıyla
Kıskandı ateş, su ve yaşanılmalı tüm mekanlar
İstanbul geldi, azametinden sızan asaletiyle, serencamıyla
İki kıta arasında bir boşluk, iki yaşam arasında bir köprü
Anlamak için bakışan binlerce soğuk nefesin arasında ılık bir duruş
Altından taşı, altından toprağı oldu halk hayallerinde
Geçmiş eğer geçmesiydi, gelecek bekleseydi biraz
Cennet olacaktı belki parçası ile inanmışlara, inanmaya susamışlara
Kol kanat gererdi şehirlerin kof ve nemli varoluşlarına
Işıklı, tertemiz bir semboldü İstanbul, ilacını arayanlara
Hangi mâşuk bu kadar özlenirdi ki ve hangi görülen bu denli değerli
Bir şehrin yedi ikliminde başladı her şey
Şehirler saltanatının tahtına oturana dek sürü yaşam
Antik bir duygusallık, moderniteye tekmeler savurdu
En kanlı tehditleri bu şehrin gölgesinde savurdu
Yaşayanlara, ölümü burada tadanlara
Çentik olmak mı, çentik atmak mı gerekirdi kıyısında
Şehirlerin ruhuna, şehirlerin özlemine, hasretine
İstanbul bulundu
Şairlerin şiirlerinde, paslanmış çiviler gibi söküldü unutulma hissi
Yaşayan nasıl unutturdu, unutan nasıl yaşardı ikliminde yedi düvelin
Efendisiydi İstanbul, ezilmişlerin, ezenlerin
Şehirlerin sultanı, mühründen tarih damlayarak gelmişti birde
Önünde diz çöken kırmızı hayal, asil bir düşün görüyordu
Şehirler dile gelmiş, insanlar dize gelmişti karşısında
Çiçekler sunuyorlardı, pembe fistanlı bakireler, ağaç yapraklarıyla
Bir kaleye bel bağlayan değil de, şehirlere ağlayan bir ulu çınar vardı
Saygıyla baktı tüm şehirler ona
Elinde şair kalemi, alnında zafer çizgisiyle
Serüven anlatıcıları sustular, koca çınarın asırlık öksürüğüyle
Elinde denizlerden bir taş ile yürüdü koca çınar
Dağları doldura doldura haykırdı, kıskanç bakışları susturdu
İstanbul dedi, İstanbul deyiverdi yüzlerce yıllık genç sesiyle
Otur! tahtına, otur şehirli sevdaların başlığına
İnsanlar, otlar, hayvanlar ve siyah taşlar aşkına
Şehirlerin ruhu aşkına, taşınmaz değerler adına

Durdu koca dünya, yaşlı döngüsünden sıyrılarak
Birlikte yaşadığı insanlara inat, kirlenmişliklere inat
Eskisini yaşamak vardı İstanbul'un, çağlar öncesini,
Şimdiden azade, şimdiden ötede
Koyu kahve kıvamında yaşanmışlıklarıyla beraber
Şehirlerin efendisi olan heybetiyle
Bir şehre sahip olmak bu, bir geçmişe, bir değere
Alelade basit bir kaldırımında bile insan kokan hayatın
Şehre sinmiş acıların, mutlulukların
Dünyada ne ararsan bu şehre dairedir
Bu şehirde ne ararsan dünyaya aittir.
Şehirlerin efendisiyken oldu her şey, bu şehir
İstanbul kokardı yer gök, acısına sevda ekleyenlere
Fakirine fukarasına hayattı bu şehir
Kirlittik birazda en kendimizden olanlarla beraber
Koca çınarları küsmekle tehdit ettiler, televizyonlar görmemezlikten gelsin diye
Tüketmesinler diye başka şehirler, kıskanmasın diye suratsız aynalar
Konulu, konuşuz afişler astılar meydanlarına,
Sokaklarına kendimiz koksun diye insan savurdular
Mavi denizine gemiler bıraktı çocuklar, geçmiş zaman olsun diye
Bırakılanlar, bırakanlar, aşına olanlar şehirlerin inşâsına
Yaşayana dair her şey kısaca, uzunlamasına daldılar boğazın iki yakasına
Ne umutlar tüketti, ne tükendi umutlarla beraber
Anadoluda çocuklar, evlerinden kaçtı
masalarına elyazması notlar bıraktılar
Anne! ben İstanbul'a gidiyorum, şair olacağım diye
Belki de artistlik olsun diye
İstanbul'du O çünkü, güçlüydü, zamana meydan okuyordu
Kirlenenlere bile annelik beslerken
Allah bu şehri dünyaya nazarlık olarak yaratmışken
Başladı her şey
Bahçesinde gezegen büyüklüğünde sırlar taşırdı, anlayanlara için
Denizinde eskiye dair menkıbeler anlatırdı aşıklar için
Yedi tepesinde yedi medeniyet vardı, kılıcını kuşananlar için
Rüzgârında efsun, toprağında vatan tadı
Gölgesinde kuruldu dünya, mekânlardan azadeyken şehirler
İstanbul, adın bile bir ömre bedelken
Başladı her şey,
Hiçbir yerin yerlisi olmayan duygularıyla selamlarım seni
Sokağında, varoşunda, yürüyen saklanmış hayallerle beraber
Adında asalet, adında tarih varken
Ben İstanbul! Ben, sana ait duygular beslerken
Zaman senden yana, anılar benimleyken
Özledim seni, senle yaşamak özgürlük oldu bende, ukde oldu bende
zamanla savaşmak, adına ağıtlar yazmak, okumak seni
kendimden, senden ve bizden bahsetmek insanlara
şehir ve insanın aşkını anlatanlara
Dedim ya!
İkliminde başladı her şey bu şehrin...

İlyas Han Şahin

İntihar Kuşu

bir intihar kuşu olacaktı,
menfur bir cinayet açacaktı çiçek niyetine
elleriyle kimliksiz yüzleri boğacaktı
iki kere ağlayacaktı hemde
öldüğünde bulutlara doğacaktı
kavmi ve toprağı açıldı mezarından
cesedine hikmetten bir ok saplandı
tükenmişti inancı, kurumuştı hayalleri
dökülmüştü yapraklarından taneleri
bombalar patladı yalnızlık şiddetinde
parçalanmış insan cesetleri yağdı gökten yere
tekmeler sıfır üç depremi kıvamında geldiler
cezası yalnızca kimsesizce beklemektir
önce tükendi umudu,
sıra dualara gelmişti
intihar kuşu işte ulan!
intihar kuşuydu
filistinde, ramallahta, gazzede
işgal edilmiş topraklar üstünde,
dünyanın, gözleri önünde, alçakların ellerinde
cezası yalnızca vatansız olmak değilki
Allaha kadar varan öksüz kuşların
intihar kuşları, zamana yeminli
delikanlı duruşları
ölümleri destan, ölümleri imrenilesi
intihar kuşları!

İlyas Han Şahin

Kaybedeceklerim Kadar Mutluyum

ellerim yanarak geldi geçen gece
salarımдан düşüyordu parlak yıldızlar
ölüm ve yaşam arası bir uykuyken hayat
yanımda sadece onlar vardılar
yalnızlığıma kırık düşler katarak
kah anlayarak, kah anlamayarak
yaşanmışlıklarla beraber yaşadılar
kimsesizler mutludur ondan
kaybedecek ne anneleri ne eşleri vardır
ellerim kimsesizliğime
yıldızlar kalabalıklığıma dem vurdular
sustum sesizliğimle
gece güneşi boyarken siyaha
ben yürürken kendimle
mutsuzdum
kaybedecek o kadar çok şeyim vardı ki
yani o kadar mutsuzluk sebebim
varken mutluyum
yokken mutsuz
varken mutluluğuma kaygı ekledim
korktum, ürtüm
biz sabah acı bir telefonla uyanmaktan
korkmaktan, uzaklaşmaktan
kaybedecek kadar yakın bir kazanmışlık bu
çok mu?

İlyas Han Şahin

Kifayetsizlik

mavi karınca, mor karınca
elimde tek düze bir yeşillik
ateş ve yağmur ben diye akınca
ve
nitelikli bir sessizlik
makas ve zihnimde karınca
takılırsa anca
biter bu kifayetsizlik

İlyas Han Şahin

Mesut İnsanlar Fotoğrafhanesi

mesut insanlar fotoğrafhanesi
zamana meydan verenlerin hanesi
aski, siyah-beyaz resimlerin masumiyeti
deklanşörde basılı duran ruhtar
hayalleri uykumu kaçırın mutluluklar
didik didik edilen hayatlarıyla onlar
kah bir albümde kah mazinin küflü anılarındalar
nemi ve oksitlenmiş dünyalarıyla
zamansız kaçışın ilk istasyonundalar
mesut insanlar fotoğrafhanesi
kiminin babası kiminin annesi
çürüyen cesetlere inat solgun resimleri
tozlu albümden çıkmaz sesleri
dizleri yamalı, nasır bağlamış elleri
bilmemki alırmısınız beni de aranıza
illede ölmem mi gerekli sahi
yağmur altında ıslansamda küflenip gelsem
yanınıza
kabul edermisiniz beni duyguyla, aşkla
yarının resimli cesetleri, ey siz! size sesleniyorum
bıkmak adını anmamaktır
edepsizliktir biliyorum
ben ayarlanamayan saatler kuruyorum
ağlamaklıyım, birazda buruk
bir sonbahar rüzgarında savrulup
siyah beyaz filimler görüyorum
mesut insanlar fotoğrafhanesi
ben elimi eteğimi çekiyorum
solgun, sararmış ve yıpranmış fotoğraflar
onlar öldüler
adları sanları yok oldu
çocuklar büyüdüler
büyüttü onları rengi kaçan solgun sebepleri
mesut insanlar fotoğrafhanesi
kimin annesi, kiminin sevgilisi, kardeşi
durun şöyle poz verin geleceğe
bakmayın bizlere, durun siz hareketsiz
birgün nasılsa yanınızdayız
ben, biz, hepimiz..

(ziya osman saba'nın değerli anısına)

İlyas Han Şahin

Mor Işıklı Şehrimde

bir şehri terketmekle başladı herşey
yarısı alınmış bir ömrü yarısı çalınmış bir hayat karşıladı
ne güneşin ışığı, ne kuşların civıltısı
sadece havada simsiyah bir karanlık vardı
özlemiştim işte
parçalanmış bir hüzün hikayesinden geri kalan
hastalıklı bir kötümserlik olmuştu
sağa sola küfürler edip
dumanları yumruklayıp bağıırıyordum

üzerimden uçuyordu dağlar bulutlar arasında
hüzün melekleri özlem zebanileri ile
ellerim başımın arasında
hep beraberdik
bir çift kopmuş baş vardı çok ötelerde
vadedilmiş bir zamanı yaşayan
anlamayan, anlamayacak olan
ah ulan
yapmamalıydım bunu
vermemeliydim başımı kendim kesip sana
alıp götürmeden mutluluğumu
önce ben yollara düşmeliydim
anlatmak için vefadan duyduğumu

yalnızlık kader, yalnızlık bir hikaye
nesnesi öznesinden azade
mutsuzluk, hüzün ve bekleşiy
ellerinle kopardığın çiçeklere ağlayış
her an pişmanlık, her an karanlık
nerdesin kalabalıklardan bağırın geceler
nerdesiniz hani kaçışlarım
kalabalık yoktur, yalnızlığı unutmak vardır

içinde özleyerek siyahlaşan yarım kalmışlıkların
satılmışlıkların, eskimişliklerin ve bahtsızların
sevilenlerin özlenenlerin ve umutların
bir şehri terk etmesiyle başladı herşey
gece öldü gündüzün ellerinde
ışık aşıkken geceye hemde
karardı şehir, ıssızdı sokaklar bende
ellerimin arasında kurumuş başım
kalabalıkta dolaşıp
yalnızlığı aramışım
ölmüşüm peyderpey
bir şehri terketmekle başladı herşey..

İlyas Han Şahin

Ne ilk Ne son

her tünelde bir bekleyiş
isimsiz ve başsız suratlarla beraber
hep korkmak ne kötü, hep terkedilmek
bir ölüm bin ayrılık şiddetinde
bekleyiş, özleyiş
kavuşamamak ölüm gibi
karanlık belirsizlikler içinde
sahi ne acı bırakıp bırakılıp gitmek
her akla geldiğinde
içini biraz hüzün, biraz göz yaşı doldurmak
istediğinde
beklemek, beklemek
ölümü, aşkı, doyumunu
beklenmeye düşürmekte ötede beklemek
ne ilk ne son
eğer amacın varsa
eğer hazırlıklıysan
eğer korkmak yerine kavuşmak ise hislerinin bağırtısı
ve yalnızsan
ilki çoktan geçtik
sona henüz vakit var
bağlıysan,
bekle,
adımız karanlıklara doğanadek bekle
sükut, sessizlik, örümcek ilmekleri
hayatına ölüm ekle
bekle işte
çocuğum duy beni artık
bu ne ilk ne son
çığlık!

İlyas Han Şahin

Nedensiz Ağlardım Önceleri

nedensiz ağlardım ben önceleri
geçip gitmeyen kir gibi
dağlar ve uçurum sessizliğindeydi hüznüm
önce sen vardın
sonra ben geliyordum izlerini sahiplenip
adını bağıryordum adıma battığında ismin
nedensiz ağlardım ben önceleri

ellerimde hayal izleri
ulaşılamazmış gibi
tırnaklarımda çizdiğim çiçek bahçesi
kırmızı bulutlu, erguvan entarili
bir mazlumu sevmek isterdim hep
sürekli yanmış bir yangından çıkıp
ona koşup, başımı dizlerinde avutmak
önce sen vardın
sonra ben geliyordum bir alevden çıkıp
her gördüğüm gökyüzünü sevdim ben sen diye
nedensiz ağlardım ben önceleri

ellerimde sana ait izleri
sana ait uzun ve keskin çizgileri
özledim hep, açık kapı içerilerinde
önce bir neden bulup, gözlerimi karartıp sonra
alevinden izlerine kar gibi yağıp
ben gelecektim sonra
mor sesime çabutlar bağlayıp
adaklık gerçekler söyledim yalanlara
sahi! sarılmak mıdır imkansızolan
yoksa imkanlımıdır kollarına ait olmak
sonsuz, ölesiye ve yalansız
nedensiz ağlardım ben önceleri

önce sen vardın sonra ben
sonra sevince seni, zulmüne alıştım
mahkumluğumun en sıvı haliyle ağladım
çalakalem bağırdım yasakken konuşmak
imansızlar ve kalembazlar sokağındaydım o gün
bir neden arıyordum ağlamak için
imanlı bir kalem battı gözlerimin aşksızlığına
ağlayışlarım denize düştü
ışlandım bulutlarda
başım ağrısı, kırbaç, hafakan
dostum, eşim, rüyalarım
nedenim oldular
çuval pantolonlu, yırtık entarili sevimli dişlek çocuklar
sağır, kirli, öncesiz kelimelerle örülü
nedensiz ağlamak
nedenlere sarılmaktır
sarıldım ben nedenlerime
ağlayayım diye....

İlyas Han Şahin

Ölen çocuklara.

babacığım;
kirlenmesin üstün,
üzülme bana
ben gökyüzüne düştüm

.....
baba,tutmuyor elim,dilim
neden öldüm sahi
bakma baba,böyle görme beni.. Ne bileyim
içimde kurşundan ağır özlemlerim
baba, son bir kez sarılsan, kokunu çeksem içime
Allah görse, baba, Allah duysa, Allah ....
öpmüştün ya hani beni bu sabah
sarılmıştın ya bana,saçlarımı çekip şaka yapmıştın
bir sabah baba, bir sabah daha yaşasak
mermisiz,kurşunsuz, bombasız kalsak
kan kokuyor babacığım içim
ciğerim, nefesim, kalbim...
şimdi kalkıp koşacağım..
babacığım...
savaş nedir baba
kin,öfke,nefret nedir..ölüm nedir sahi bu saatte
dursun baba ne olur dünya.
bırakma beni toprağa
Allah görse baba, Allah duysa, Allah
ölmüşüm ben bu sabah...

İlyas Han Şahin

Ölüme dair

bir ölü ile hasbıhal
dedim nedir ölüm
dedi,hissızce uyumak
acı var mıdır dedim ölünce
acı geride kalanlardır dedi sessızce
dedim,kokusu var mıdır ölümün
dedi,toprak kokar kefenden sıyrılınca
üşürmüşün,üzülür müşün,sever mısın dedim
üşüdüğümde tüm sevdiklerime üzülürüm dedi
özlem dedim ya özlem
beklemektir dedi büyük hesap gününü
rahmeti çürüyen cesetlerden özlemleştirmek
dedim gelir mi dualarımızı ağlayışlarımız
dedi,yaşarken ediyorsan dua,ağlamışsan O'nu düşünerek
beklersin sadece kendini bilmeyerek
korkuyor musun dedim
hemde çok dedi,çürümüş gözlerinden süzülen toprakla
dünya oyun,dünya eğlence
bağlanırsan O'nu unutup dünyaya sadece
yağmurlar yıkasa da seni
peygamberler kıldırır da namazını
kabeye gömselerde cesedini
acıklı bir azaba açarsın akşamını sabahını
zekan,bilgin güzelliğın paran yetmez mi
yetmez dedi gösterip sararmış kefen cebini
gıybet,kötü zan,iğrenç bakışlar hep böceklerin hediyesi
yoksa götüreceğ birkaç güzel ameliyesi
yetmez dedi hatimler,mevlitler ölüye boş gerisi
kurtarmaz dedi sadece kalbi temiz olmak seni
dedim, karanlık mı yattığın yer
çürürken acı çeker mısın
dedi,sen hiç ölmeyeceğ misin
gençim,güzelim,yakışıklıyım sa tek sermayesi
bağlıysan yürekten dünyaya,ölüm gelmiyorsa aklına
her bir acıklı saniyesi
ateş,soğuk ve görememek asla cenneti
sus dedi,ölgün sesiyle
ne olur sus!
konuşma birdaha benimle
yaşamak,musalla taşına yatmaktan beter
sevmek O'nun için değilse
aşk namazında dua etmekten beterse
avuçlarında O'ndan iz
gözlerinden O'ndan korku olmadıysa eğer
sus
dilini tutan kurtuldu dedi
itaat edersen dünyada O'na
korkma dedi kara mezarlardan,acıklı dırılışlardan
erkeksen helale uzan
kadınsan namusunu koruduysan
yaşadıysan adam gibi,müslüman gibi
hele ağladıysan tevbe kapısı önünde

ölüm düğün bayram
varmı dedim düğün bayram eden orda
henüz gelmedi dedi çok uzun zamandır
çoğu öldüğünde anladı yitirdiği tek şey imandır
sustum
sustu mezarlıklar
içlerinden çıkan çığlıklar
acı acı hüznün doluydu yaşayanlar
kefen beyaz, ceset sarı
ne duyulur feryatları ne acıları
beklerler hesabı
sustum
sustum
ömrümü ellerime kustum
ölü umursamadı, zamanı duydum
çok geç değil çok geç değil diyordu
hiçkırıklara boğuldum
ölü kokuttu ölümü
bir cenazeydi hayat
okunmaktaydı ezan
kendimi yatağımda buldum
sustum
ölü yoktu artık, mezar uzaktı bana
hesap getirmemişti henüz yağın bulutlar
pencereme bir tıkırtı
elim kalbimden patlayacak oldu
penceremde sela kuşu
ha öttü ha ötecek
bir tabut var beni bekleyen
pek çok elle beraber beni taşıyacak
bir beyaz yeri belirsiz kefen
uryan halimi saracak
ve bir beden, hesap soracak
sustum
penceremden tıkırtı
kalbimden gürültü geldii
sela kuşu beni seyretti
musalla uzaktan, sıcak suyum yakından
dedim olum!
dedi
buyur gülüm
gel al beni
dedi ben emir kuluyum
vedalaşamadan mı dedim
ölü, pencere, kefen ve suyum
sustum....

İlyas Han Şahin

Özledik Seni ey Efendim!

Küçücük bir yüreğin içinden sesleniyorum sana ey Efendim
Kirlenmiş ellerim, yüreğime inat koşmak istiyor sana
Ne elem ne firak ne gam var yüreğimde benim
Bir Muhammed(a.s) gerek her nesile her çağa

Seni çok özledik
Bir devrin içinde kalmış ruhlarımızla beraber Ey! Nebi
Varoluşunu, tebessümünü, Peygamberliğini özledik
Taşlaşmış bir mekanik zamana inat, duruşunu, endamını elini değdiğin maddeyi özledik

Ne oluyor bu ümmete, ruhsuzluğu ile bakışlarında ki özlemi bile yitirmiş
Geç kalınmış, ayağa kalkmaya bile zaman bırakmayacak kadar halsizliğimizle
Sarıldığımız madde ile, sarılmayı istediğimiz sebeplerimizle
Filistinde, Keşmirde, Doğu Türkistanda,
Yani acının yani umutsuzluğun silahsızlığıyla
Özledik seni Efendim!

Elinde meşalen, yüzünde tebessümün, ayaklarında tozlu zafer yollarınla
Canını senden öteye vermeyen arkadaşlarınla
Doğduğun gün bayram eden mazlumlarınla
İsmi avuçlarımıza ait hissederken her duada
Sessizce hemde, mazlumca özledik,

Şimdilerde zaman, ıssız ve sensiz hikâyeler anlatıyor
Seni senden başka tanımıyor yazılar, sözler
Melekler inmiyor aşağılara Ey Nebi! İnmiyor!
Gökler siyah, yer ondan beter,
Gemiler inşa inşa ettik, şiirleri yazdık, övgüler dizdik
Denizi bekledik, şairi bekledik, hatipleri sevdik
Koca koca binalara küçücük sevinçler ekledik
Çocuklara hep ismini verdik, alnımıza adını çizdik
Ve oturduk bekledik, ağladık, hüznüldük,
Yağmurları bile seni sevdiğimiz için özledik

Çağ çağ nehirler akıyordu o zamanlar
Çöllerin, bedevilerin, medenilerin, mahşer atlıları vardı
Gökten her yıldız kaydığında ışıl ışıl adın vardı
Miracına kanat geren, çölüne kum serpen rüzgarların vardı
Sen vardın Ey! Nebi, gözlerin vardı,
sende bizden olanı özledik!

Masalsı bir dünyada en insansı yaşayan bir Peygamber
Kuru ekmek, birazcık su, koca bir yürek birde
Kahramanı Muhammed olan dünyanın içinde
Ne zalimin korkusu, ne devlerin kısık uğultusu,
Korkmadan,ürkmeden seni Efendim! sadece seni özledik

Ebu Lehepler, Ebu Cehiller nükleer başlıklarıyla geldiler
Biraz umut, azıcıkta özgürlük dediler
Kıtalara değil evlerimize girdiler
Kandık Ey! Nebi, ellerin sandık rüyalarımızı süsleyen güneşi

Koşmadık, yorulmadık, ölmedik ki
Umudumuzu vuslat gününe bağladık, özledik Seni

Sahi, zor mudur ateşini hissetmek cennetteki elinin?
Koklamak mümkün müdür gül niyetine adını,
Yetimiz, öksüzüz işte Sensiz,
Aç! artık ne olur bayrağını, aç! artık ey dünya gömdüğün sırlarını
Sensiz küçük harfler kuruyoruz özlemimiz büyüsün diye
Seni arıyoruz, arayışlarımız temizlensin Rabbim gülsün diye

Canım Peygamberim! Olmuyor, olmuyor
Kan içinde coğrafyam, toprak kana, zalim zulme doymuyor
Kurtar diye seslensek gelir misin?
Zalime bile merhamet, inançsıza bile merhamet eden koca yüreğini
Şehirlere sığmayan medeniyetini özledik.

Zamanı ayağa kaldırmayı, seni evrenimize menzil yapmayı,
Ayağındaki toza değil, ayağının geçtiği yola özlemle bakmayı
Genzimde boğulduğum hiçkırıklarımınla yaşarken
Coğrafyamda sınırlarımda adından ateşler yaymayı
Özledik Efendim!

Izdırabımız Uhuddan büyük, özlemimiz gözyaşın kadar
Büyüse çocuklar geleceksin diye
Kahrolsa zalim, görürsün diye
Dursa dünya Efendim! Dursa zaman geleceksin diye
Senin gelme imkanına şiirler yazıyoruz
Seni göreceğiz diye ölmek için yaşıyoruz

Bebekler sen yoksun diye ağlarmış
Karanlık gündüze seni sorarmış
Güller yoksun diye dikenler açmış, bağırmış kuşlar ötmekten usanmış
Yokluğunda karanlıkta doğan bebeğe dikenler batmış
Koca koca gezegenler, avuç avuç dualara boyanmış
Gelirde göremem diye analar ağlarmış

Üç kıtada at koşturmuş ecdadım, adını yüceltmiş
Milyar olmuş ümmetin, saf sade hayatınla büyülenmiş
Kılıçlar, kalemlemlerle kardeş iken, kötüler belli, iyiler belli iken
Yanmış Efendim ismine aşık gönüller
Kevserinde buluşmak için ölmüş şehitler

Çiçekler, gökler, mavi yüzlü beyaz melekler
Eşhabın her gece kayar olmuş göklerde
Dualar ve aminler beraber olmuş, kapında oturmuş
İçine özlem yuva yapmış sevgiler Efendim! Ümmetin milyar olmuş
Ölüm bile sevimli, ayrılık bile dost olmuş yolunda yürüyenlere
Seni özledik diye Efendim! Seni özledik diye!

İlyas Han Şahin

Parmaklarına Ecel mi Çöktü

parmaklarına ecel mi çöktü
kırılganlığımı hiçe sayman için ne yaptım ki
kuytu bir zaman diliminde
aidiyetimden ve şehrimden uzakta
bir iklim yaptım kendime
sen ve ben olsun diye
saçlarıma aklar düştü
kaldıramıyorum belli ki sensizliğin yükünü
kızgın, çaresiz ve sahte surat basıyorum
suskunluğunu giydirebilmek için
birde kahkaha atıyorum
uyuz tilkilerin, aç farelerin önüne
acıksınlar diye
senden bir ses
ufkumun kancasına düştü
ahrazlıklarım başıma üşüştü
koptu bembeyaz kıyamet
Allah aşkına! !
parmaklarına ecel mi düştü
şiirlerim kan koksun diye

İlyas Han Şahin

Rüzgarlar Tutmuştu Ellerimden

Rüzgarlar tutuştu ellerimden,
Bilgeliğimin kızılığı ağır gelmeye başlamıştı
Kurcaladığım her halimden
Kan damlıyordu
Süreksizcesine hemde
Sürmemecesine
Ben şair olacak adammışım da
Aslında akbabalar beni baştan çıkarmışlar
Leşlere alıştırmışlar
Ben rüzgarlara,ben dağlara ait bir yalnızlıktayken,
Bir gömüt yolunda yaşayanlar
Çocukların çekmecesinden çıkanlar
Ölüler,yaşayanlar ve hayvanlar
Tutmuştu ellerimden
Rüzgar gibi,fırtına gibi yaşadım ömrümü
Hiç umurumda da değildi galiba
Bırakılmak ve öylece kalakalmak
Yalnız ve hüzünlü...

İlyas Han Şahin

Sana Dair

canım yanıyor
baştan savma sevda şiirlerini duyunca
kendimle harbediyorum
boylu boyunca
belki kaybediyorum seni
kazanmak adına ipliklerden
bulutlar dikiyorum
acılarımı yazıyor, avuçlarımı satıyorum
hep beklerken
ben miyim pırlanta düşlerin nasipsiz heyulası Allahım!
yoksa saçlarım mı dünden kalmış dualarıma ağlarken
seni seviyorum,
bilmiyorum
bir şair duruşundan farklı değil bu
sen şiirsin, ben şair
ben harfim sen bana dair
korkun korkum, sevincin sevincim
adını dualarıma ilintilediğim
kalbimden üflediğim
sensin işte
zamana yaydığın vakitleri
toplamakla meşgulüm
canım, bırakma beni olur mu
sensizeyleme sevinçlerimi
sen hep kendin kaldıkça
ve dualar ömrüne yapıştıkça
sen şarkı söyle, ben şiir
yaşımız arttıkça
kaçık iki ihtiyar olalım
melekler yağmur diye indikçe,
sen yağmurları saydıkça
elin elime ait oldukça
gel! göklere kaçalım
hayat bize sarıldıkça
yani, yaşadıkça, yaşadıkça...

İlyas Han Şahin

Sana Sessizliğimi Verdim!

sana sessizliğimi verdim ben
bakışlarınla yakacak kadar
usulca.

kaybederim diye, giderde gelmezsin diye
korkmadım oysa...öldüm
sana sessizliğimi verdim ben
çılgın gibi bağırışlarla yaşanan aşkların içinde
ben sadece sustum.
anlıyor musun
önüme çığlık çığlık kustum
kaderde olan kederde olmasın diye

sana sessizliğimi verirken ben
hayat bana çakılı gözlerden sahici bir söz istedi
ya konuşsam diye
bekledi
avuçlarımda darmadağın başım vardı
melekler kadar saftı sevdiğim
beklemek acısına bayatlayacaktı
beklemek acılarımı davetsiz misafirler gibi ağırlayacaktı
suskun ve suratsız
başlayacaktı
yeteneklerim zamanın kısıtsızlığından sızıyorken
ellerim eline ait gibi olacaktı

bakacaktık ikimizde birden Anne!
sen bana ben kendime bakacaktım
gözlerimi sessizlik basacaktı
konuşmak aşkı öldürür
susmak ise aşkın katilidir
yavaşça gel ne olur yanıma
herzamanki gibi mekansız ve imkansız
heyulalarla yaşat beni ufkunda.
eğer beni düşündüğünde içinde sessizce bir çığlık
sessizce bir serüven başlarsa
bil ki ben yokum yanında
sana sessizliğimi verdim ben be
konuşmadan, kirletmeden, terletmeden

özür dilerim anne,
sessizce
incinmesin diye kalbin
ölürüm ben
melekler gücenmesin diye
onlardan sonra öperim ellerinden
bir resim Anne, cennet bahçelerinden
fırçasında sen, renginde sen, çizgisinde sen

sana sessizliğimi verdim ben
bakışlarınla yakacak kadar
bakışlarında yanacak kadar

sessizce gidersin diye
ölürsün diye anlıyor musun Anne!
ölürsün diye
ölmedim ben
seversin diye..

İlyas Han Şahin

Sondan Başladım

kalemim denize düştü
yanaklarım yamyassı şimdilerde
duğalarım melekler üşüştü
kağıtlardan mermiler
silahlardan perşemde
dumanlı şehrime ismin düştü
begonya görüntüsü ile geldi krizantemler
çizgiler, acılar gölgelerde büzüştü
artık yaşlanmıştım
emeğim çamurdan olsun diye kalktım
cüz zamlı muameleye tutuldu saygınlığım
okyanusta tohumdum ben
adın ağzımdan döküldü
bu son ölümdü
denize düşen kalemimle beraber.

İlyas Han Şahin

Sucu Eşref Ölmüş

-Sucu Eşref ölmüş!
-yaşıyor muydu ki,
kim di o sahi?
konserve açacağı kadar bir ömür bu
bir kahramanın akıbeti böyle olur
ölmek yaşamakla başlar,
toprak büyüyünce su olur
mesafelerce ötede iki yabancı konuşur
onun destansı olmayan hayatını
sessiz bir mezarlıkta iki ölü koyun koyuna yatar
böceklere yem olan iki ceset,toprağa karışmış anılar
terk edecekler biliyorum bir gün
karanlık bir eğrilikle koşacaklar
sepetlerden çıkan cenazeler ölü taklidi yapacaklar
Su dağıtacak Eşref sonra
Hemde bedavaya
Sussun ve susun diye
Parlak beyaz yüzlü bakireler ilahiler okuyacaklar
Mezar taşları,taştan mezarlar
Çürümüş bir tohum,patlamış bir kurşun anlar bunu
Denizin ortasındaki susuzluğu
Acılarımız bir uzay ısırtığı
Ruhlar ve karşılıksız sevdalar
Çamurdan bir kader yazgısı
Unutulmak bir tekme,unutmak bir umut oldukça
Toprak suyu,hiç kimse Eşrefi özledikçe
Mezarlıklar durdukça
Bu acıdan zaman damladıkça
Bir dua ruha ulaştıkça
Benim antik yalnızlığıma süreceğim avuntularımı
Tanıdık bir Eşref tanımadık şiirlere konu oldukça
Hem, şiir ve sudan kim ölmüş ki
Eşref Ölmüş!
Yaşıyor muydu ki?

İlyas Han Şahin

Ŗiir

Hangimiz mutluyken yazdık ki Ŗiir
Yada mutsuzken
Ŗiir;
Hüznün çocuğudur
Yaşayan bilir

İlyas Han Ŗahin

Şiirin Başlığa Mahkumluluğu

sabahın ilk ışıklarından yazıyorum bunu sana
günaş henüz ısıtmıyorken odamı
ben beynimdeki ışıkları yolluyorum sabaha
başımda hafif ağrının beyazı ilekapanan gözlerim
sana sormadan asla söyleyemeyeceğim
bir çuval dolusu söz ile paylaşıyorum güneşi
ılık bir duygu akıyor yüreğime ve sen
kalkmadan mezarından,yırtarken toprağı
sazlar eşliğinde bir seranat sunuyor melekler
ölüm kokusuyla irkilen ellerim seni çağırır
duyuyor musun beni
uzaklardan kalkıp özlemimi duy
ve her zamanki gibi çağır hadi anneni
ruhumun sana açılan derununa çık
gökyüzünü taşa tutarcasına
ellerinden kaçıracasına bulutlara açık
alnın olsun
hayatın savaşa değer sözlerini mezar taşı yap ne olur
ve savur geleceğin anılarına
hani derdin ya; kalkmak koşmaktan yeğdir
ve ağıtlar bağla saçlarıma
kalkmadan yorulan ayaklarıma dudaklar bağla
her açıldıkça söz yerine emek savurayım
ve beni anla ne olur sabaha baktıkça
gözlüklerimin neminden taş kalpli bebekler yapıp
dudaklarıma gezegenler taktıkça
mezarına getirecek dualar alıp
tek tek ekeyim aşk ile duygu ile
her geçen gün ölüme yaklaşırken sen
halâ mezarından kalkmaz mısın?
bebekler bile adını ağlarken
hepsinden önemsizi ben seni yaşarken
bir kerecik ne olur üşüt beni
sıcaklara odun satarken
mevsimlere at kaygılarını
arılar ve karıncalar yerken seni
acı çekerken kendine saygını
ve anneni
unutma
çıyanlara yem olmak belki acını dindirir
ve senin için çektiğim her acı
melekleri sevindirir
kefen kefen beyazlık ile uğurlarken seni
hani hatırlar mısın dudaklarımdan döküleni
bir söz vermiştim sana
toprak ve ayrılık hüzne boğarken seni
ben dualarımı yollayacağı kimsesiz mezarlara
belki sen oradasın diye
ve uzaklara
bakmayasın diye
göz olacaktım sana
yanına döşenen dokuz tahtaya and olsun

her güneşin doğuşu toprağını ısıtıcaya dek
ağlayacağım...

İlyas Han Şahin

Şiirin Başlığa Mahkumluluğu 2

gelip önüme dizilen her saklanmışlıklarla beraber
ben de saklandım
kör bir ebe seçmiştik o gün
elleri bağlı,dar bir çemberde yaşayan biriydi ebe
elini kime değerse,keskin bir kılıç kadar korkusu oluyordu
adamakıllı şarkılar söyleyerek yürürken,
dar ve kızgın bir çember içinde yaşananlar aklıma geldi
bir grup toplanmış, ağlaşıyorlardı ebenin haline
mistik ve sızışal bir duruşla uğunuyordu kaçamaklı kızgınlıkları
vakit ne gece ne gündüzdü oysa
ödünç alınmış bir yaşamı payşıyorlardı
sahi en ebe olanı ellerindeki bağı çözmekten öte bir fikir söyle
kızdı diğeri elindeki ipe bakarak ebenin
sus dedi, yada ey! dar çemberlerin zinde kuvvet fikirleri sen söyle
yaşanan neydi
yaşanmayan ölümsüzlüğe gebeydi
dümdüz bir şeydi ölüm
eni, ucu bucağı, adı kadardı
adı kalkardı belki haki renki havluların kenarlarından
bir avui susam bir kefensi beyazlıkla serpiştirdiler kara toprağa
ebe elerinde derin izleri olan ipi çıkarayazdı
dar çember sahici asilzadelüğinden sıyrılıp çıktı sokağa
ölüm,ebe,kör,bağlanarak çizilmiş eller
kuantum teorileri,termodinamik yasaları ve matematiksellik
dümdüz birşeydi yaşamak, eni sonuna denk gelmeyecek kadar
ardına dönük
kirli saklanbaç oynadık, temizlenmedik eve dönünce
ruhumuza Rab yeniden üfleyince
saklanakaldık orta yerde
kıyamette, ahirette asılı kaldı ruhumuz
adını anmadan dar çemberde
ödünç alınmış bir yaşama öykünmekteydik
oyun saklanbaç,kişilikler ve serencamlar ardında
özgürlüğümüze mahkum kalarak oynadık hep
kazandığımızda boynumuza altından kementler vurulacaktı
kazıdığımızda çemberi
karşılığında özgür kalacaktık
daha da beteri
saklı kalmayacaktı günahlarımız,hatalarımız
bunu duyduğumdan beri saklanır oldum ben
kör ebeyle gelen her haber
çemberi genişçe tuttun ki
ben yalnızlıklarımın oyunbazlıklarıyla geleceğim
gelip önüme dizilen her saklanmışlıklarla beraber

İlyas Han Şahin

Toprağa Verdiğim Gözler

toprağa verdim gözlerini
içine mahpus olmuş gelegeğimle
ilk taşı ben attım sol elimle
grmuştüm oysa bir gün gelegeğini
kanattığım tüm çiçeklerde
kaybolmuştum oysa
Çocuktum ilk ağladığımda
sondan da ilk baştan da saydığımda
hep gördüğüm o yakamozdu karşımda
ayakta dimdik kaldığımız
acıttığında ilk ağladığımız
ağladığımızda ilk acımız
hani ilk hıçkırık ciğerden,
nefesimizi kesen
kszliğmz uğurlarken yarınlara
ilk rzgardı esen...
bakmıştım ya hani
lmştm ya
elimi kz ateşten almıştı ya bir şefkat eli
uçacakmış gibi düşmüştüm
yerlerden yukarıya
şimdi uzattığında ellerini
tutamazsın
bağırsam da sesimi duyamazsın
dedim ya gmdm gözlerini
bulutlara gmdm, ağıtlara gmdm
artık büyüdüm
yüreğimdeki tüm mermilerimi
hayalimi, gelegeğimi ve en çok da gözlerini
kimsesiz yaban ellerdeki bebeleri
yalnızlığımdan devirdiklerimi
en sonda kirpiklerimi
Gmdm..
sağ elimdeydi oysa gözlerin
mavi çiçekler kırmızı göklerin
yağdı yağmur niyetine sözlerin
mermi,diken,toprak,hüzün
haydi şimdi toprağıma düşün....

İlyas Han şahin

Uçunca Yukarılara

uçunca yukarılara
denizler damla olurmuş
geceyi örtermiş güneş
dönünce
uçarak döneceğim bende
damlatırken gündüze
gözyaşlarımı
yavaşça öleceğim hemde
sarılarak cesedime
baharda renklilerimi giyeceğim
kışları beyazlarımı
yağacağım kar niyetine
her damlamda eriyeceğim güneş niyetine
çiçek açacağım unutulduğumda
hatırlatmak için kendimi
kardelenler gibi boyunum bükülmüş
bekleyeceğim
geleceksiniz değil mi?
gelmeler gitmelere koşana dek
gelmeyeceksiniz
gitmemek için
bekleyenler sizin
yanınıza gelmesin diye
siz geleceksiniz gelmemeler olmasın diye
ben eridiğim güneşe
siz kışları açan kardelene bakıp
uçacakısınız yukarılara
görmek için denizi damlalarda
aşağıdan bana bakıp yukarılara el sallayıp
gitmemek için gelmeyeceksiniz
bekleyeni yolcu etmek için
gelmek, gitmemek, üşümek
uçmak, ölmek ve özlemek...

İlyas Han Şahin

Yalancı Rüyalarım Benim

dün sabah bir rüya gördüm
anılarımın olmasını istediğim hali kalbime hafif bir tekme savurdu
içimdeki o tarifsiz duyguyu ışıklarla ördüm
anlamak ve özlemek adında iki dostum karşıma durdu
tebessümü aralarında ikiye böldüm
dedim ya bir rüya düşün, olmasını istediğin
hatıralarda açıktan açığa gizlediğin
manalı görerek uzaklara serptiğim
öylesine bir tatlı duyguydu işte
geçmişe gizlediğim
anlama beni olur mu sinirlenmişsen
önce otur ve saçlarına ilmek ilmek işle anıları
ben anılarımdan bir dünyada yaşıyorum şimdilerde
gelecek kızıyor bana biliyorum
ama o anılarımın derinliklerinde
geçmiş olmayı bekliyor şimdi
aslında hayat geçmişe kuruludur
ve yaşanan anı olmaya gebe gecelerde saklıdır
ışıl ışıl yıldızların altında saklanbaç oynamaya
sevinçlerimiz
unutulmaya yüz tutan bir aşktır benimkisi
ve sadece rüyalarımda yaşadığım
kimbilir belki uyanmaktır uykuya dalmak
ve yaşamak rüyalarımızda gizlidir
şöyle hatıra geldiğinde rüyalara bez bağlamak
hayat rüyalardan olmalıydı dostum
hiç uyanmamalıydık hayatımızdan
rüya görmek için
sloganik gelebilen bir dünyadan daha yeğ değilmidir uyku
bir kapı bu, çalınmadan içeri girebileceğimiz bir kapı
tamamen bizim olanların içinde olduğu bir oda
analitiğini sözlüklerden kurmadığımız bir ahzlık,
dedim ya ben dün rüya görürüm hep
ve katran katran yaşamak zor geldiğinde
bir buluta saklanırım hüznümlendiğimde
bulutların düşünde kendimi ararım
yani mutluluğu
peşine maşuklarını takan bir cilveli yosma anlar beni
kötülük olmayan bir duyguyu
vururlar alınandan ve yaşam derler katilin sanına
bir polis arar yaftasını asmak için boynuna
savaş bu evet,ölümsüzlüğüne bir teknolojik harp
kimyası bozulan ışığımızın dimdik yürüme savaşı
onur ve haysiyet pazarlanan çile pazarında
geceyi bile beklemeden
benim asker olarak anılarımı sürdüğüm
dün sabah bir rüya gördüm
ve çimdik attı hayat
ben
öldüm...

İlyas Han Şahin

Yalnızdım

uzun, beyaz bir harf çizdim az evvel
lavanta kokan kazağımdan çıkan seslerle
oturup kahvaltı ettik
biraz öfkeli, biraz utangaçtık
en umulmadık anda karanlıklar çıkageldiler
buyur ettik!
vakit son kez sevdim dedi
cellat elinden baltasını düşürdü
bir senfoni, ırgat ve rençber yüzlü
durdu çalışırken
lavanta kokan kazağımdan çıkan sesler gittiler
umulmadık karanlıklala
vakit yine esnedi, ve son kez sevdim dedi
cellat mendilini çıkarıp baltasını temizlerken
rençber yüzlü senfoni tekledi
ben onları seyrederken
asil bir cümle ile yanıma dek geldi
umursuz ve hissiz bir bakış fırlattı
ve uzun boylu bir harfi yarısından devirdi
asil cümle o kadar hissizdi ki
ardına dönüp baktı, ve taş kesildi
cellat mendilini temizledi bu sefer
baltasıyla
senfoni artık usanmıştı belli ki
lavanta kokulu kazaktan çıkan sesler
umulmadık karanlıklara karışıp gittiler
karanlıklar vaktin içine gömüldü
vakit son kez yine sevdim diyemeden
senfoninin sesinde kayboldu
asil cümle bir senfoni kurdu yeniden
ve cellat son darbeyi indirdi asil cümleye
boynundan ayrıldı başı
tıpkı uzun boylu harf gibi
cellat temizlediği mendiliyle astı kendini
ve bir tufandır koşturdu
ben yanıma aldım yaşadıklarımı ve gittim
başka masallara dalmak için...

İlyas Han Şahin

Yarım Kalmış

kara kara sinekler tünedi geceye
perçeminden sızarken kemirgen çığlıklarımın içinde
ben ne yapacağımı bilmiyorum
yukarı baksam gök yüzü, aşağı baksam gölgem
bağlanmışım gibi bir hissiyatla içdiş edilirken
sanki kırlangıç çığırkanlıkları sızlatırdı sesimden çıkan sensizliğimi
beni sevme olur mu çakılıyken asudeliğime
takılıyken düşlerinde ağlayışlarına
kanma
gözlerim sizde kaldı, düşüncelerim öldü gıcırdaşında güvensizliğinizin
beni sizler, ve sizleri ben aldattım
yukarıda gök yoktu, aşağıda gölgem
zifiri bir bulanık aşktı etrafsızlığımda olan
gel! ne olur yaramdan özlem damlıyor seni düşündüğümde
düşlerimden korkmuyorumda artık hem
az önce çalışıyordu kırılmış zaman sevdalarım
az evvel solungaçlarımla tutunmuştum sade bir tedirginliğe
ben, siz, gelecek ve anılarım
nelere bağlanmalıyım ki güvenmelisiniz bana
ne olur delikanlı olun
aldatmayın beni, aldanmayayım güleryüzünüze
nefret edin benden, saygısızca ellerinizi kapayın uzanırsa ellerim
kötümser bir laf tüccarıyım ben
iyimserlik adına boyattığım her karartının altında
bulursunuz size duyduğum derin hayranlığı

İlyas Han Şahin

Yazmak İstedim Unutmadan

yazmak istedim unutmadan
eski, köhne bir gardropp içinde bir adam
gömüt yoluna ilerlerken
hayale gelmeyecek bir iç beyazlığıyla
sağlıksız nesnelere eşeliyordu
çocuk mezarlarını ziyarete giderken
ağzının köşeleri sarkmış bir zinde kadın
hatırı sayılır bir uzunlukta bakıyordu
sağda bir ebe, onun solunda bir kadın
ayakkabı tamircisinin küf kokusu
47 numaralı evde yaşandı yaşandı tüm olanlar
gri kediler, hint yağı, ağaca karanlık yol
rüzgar ilginç bir geçmiş anlatıyordu
adam çocuk mezarlarını eşeliyordu
ayaküstü sırttı zinde kadın
saçma bir yoldu bu gömüt yolu
kızarmış dişlerle izliyordu kaderin kırk atısını
Toskana, Granada şivesi
kesik kesik solumayı bıraktı gardrop
ciddi bir eda ile geldi
akşamın iri kıyımlı karpuz lambaları
söndürdü geceyi
el sıkıştı yanlış anlamalar, dost oldu
ben gardropta bir inilti ile rastladım sağdaki ebeye
camekandan acılar soyundu
ben baktım durmadan
ve susmadan
yazmak istedim
unutmadan...

İlyas Han Şahin

Yusuf Gibi Ömür

kaybolan gerçeklere vuruldum
kenan diyarında
Yusuf oldum
Yakubun bağrında
Gayya kuyularında bir feryat
çöle inen şüphe
indi üstüme kanat kanat
ve birde kaybolmayan umudum
Yakubun gözyaşlarına
Kenan diyarına
ve gökteki aya
vuruldum
anlamadılar beni
yumuşaklığımdan faydalandılar
oysa böyle mi olmalıydı
en zarif duygular
çöl sıcaklığında buzlanmamalıydı
ama öyle oldular
beni imanımdan vurdular
onlar
Bünyamin oldular
bense kuyu
Yakup Yusuf oldu
vuslat boyu...

İlyas Han Şahin